

บทที่ 6

สมัยเจฟเฟอร์สัน (The Jeffersonian Era 1801-1825)

ในช่วงยี่สิบปีนี้ สหรัฐอเมริกาอยู่ภายใต้การนำของประธานาธิบดีสามคน คือ โทมัส เจฟเฟอร์สัน เจมส์ เมดิสัน และ เจมส์ มอนרוจากพรรครีพับลิกัน เจฟเฟอร์สันมีส่วนอย่างมากในการกำหนดแนวทางการบริหารประเทศซึ่งต่างไปจากอดีต คือ ยึดมั่นในระบอบประชาธิบัติ ปรับปรุงเศรษฐกิจให้ดีขึ้น เคารพนิติธรรมรัฐ ใช้อำนาจรัฐบาลกลางในขอบเขตให้ความสำคัญและให้การช่วยเหลือแก่สามัญชนอเมริกันในการเข้าด้วยมั่นในคืนแคบด้วยวันตก และประกอบอาชีพเกษตรกรรม รวมทั้งเลือกคนดีมีความสามารถและซื่อสัตย์ร่วมรัฐบาล การดำเนินนโยบายต่างประเทศยึดหลักวางแผนเป็นกลางและอยู่ย่างลง身 ด้วยแนวทางการบริหารประเทศดังกล่าวในเบื้องปลายของสมัยเจฟเฟอร์สัน ผลงานที่ปรากฏเด่นชัด คือชาติเติบโตทั้งทั้งพื้นที่ ประมง และเศรษฐกิจ และคนอเมริกันมีความรู้สึกในการรวมตัวเป็นชาติโดยแท้จริง

1. สหรัฐอเมริกาภายใต้การบริหารของโทมัส เจฟเฟอร์สัน 1801-1809

โทมัส เจฟเฟอร์สัน (Thomas Jefferson 1743-1826) ชาวเวอร์จิเนียจากพรรครีพับลิกัน รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนที่สาม ดำรงตำแหน่งระหว่างปี 1801-1809 โดยมีอะرون เบอร์ (Aaron Burr) เป็นรองประธานาธิบดีสมัยแรก และ เจมส์ เมดิสัน (James Madison) เป็นรองประธานาธิบดีสมัยที่สอง เจฟเฟอร์สันเป็นประธานาธิบดีคนแรกที่ทำพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งที่วอชิงตัน ด.ซ. ผลงานเด่นๆ คือเป็นผู้นำในการร่างคำประกาศเอกราชปี 1776 และก่อตั้งพรรครีพับลิกันในปี 1792 การบริหารประเทศของเจฟเฟอร์สันเน้นประชาธิบัติให้เกิดแก่สามัญชนอเมริกันโดยแท้จริง

1.1 ยกเลิกและสืบทอดงานบางเรื่องของเพเดอร์ลลิส

พรรครีพับลิกันสภากลายใต้การนำของจอห์น อดัมส์ ได้ทิ้งผลงานหลายเรื่องที่ไม่เป็นธรรมแก่คนอเมริกันก่อนพ้นการเป็นประธานาธิบดี เพื่อให้เกิดความยุติธรรม เคารพนิติธรรมของประชาชน และใช้อำนาจของรัฐบาลกลางในขอบเขตที่กำหนดไว้ การยกเลิกหรือสืบทอดงานบางเรื่องของเพเดอร์ลลิสได้มีขึ้นทันทีเมื่อเจฟเฟอร์สันเข้าบริหารประเทศ คือ

1. ควบคุมการใช้จ่ายเงินของรัฐบาลกลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัดถอนการใช้จ่ายของกระทรวงการทหาร เรื่อง นำเงินดังกล่าวมาเพื่อการผ่อนชำระหนี้สินของชาติที่คงค้างอยู่ และพัฒนาจัดสรรงบดินแดนตะวันตก

2. ยกเลิกกฎหมายกีดกันคนต่างด้าวและบังกันการกบฏปี 1798

3. ยกเลิกกฎหมายตุลาการปี 1801 และออกกฎหมายตุลาการปี 1802 (The Judiciary Act 1802) กำหนดศาลอุच្�累了ึพิษณุโลกแห่งในสหรัฐอเมริกา (เดิมในปี 1801 กำหนดมี 16 แห่ง)

4. คัดเลือกบุคคลที่มีความสามารถและซื่อสัตย์เข้าทำงาน ทั้งนี้จำเป็นต้องข้าย้ายหรือปลดไฟเตอร์ลิสออกจากการตำแหน่ง เป็นจำนวนมาก many

5. คงให้การยอมรับและสนับสนุนในการดำเนินงานของธนาคารชาติ

1.2 ยุทธิการที่พิพาทกับครรภ์ทางตอนเหนือของอัฟริกา¹

นอกจากสหรัฐอเมริกาจะทำการค้ากับกลุ่มประเทศทางยุโรปตะวันตก และหมู่เกาะเวสตินดีสแล้ว สหรัฐอเมริกายังได้ทำการค้ากับกลุ่มนิยมในดินแดนรอบทะเล เมดิเตอร์เรเนียน ทุกชาติที่นำเรือสินค้าเข้าสู่่านน้ำเมดิเตอร์เรเนียนต้องจ่ายค่าคุ้มครองหรือบรรณาการแก่สินครรภ์ทางตอนเหนือของอัฟริกาที่ข้ามยิ่ดครอง เมดิเตอร์เรเนียน คือ โมร็อกโค (Morocco) ตูนิส (Tunis) อัลจีเรีย (Algeria) และทริโอลี (Tripoli) สินครรภ์นี้ถูกเรียกว่านครรัฐบ่าเกื่อน หรือนครรัฐของอนารยชน (The Barbary States) เพราะนครรัฐทั้งสี่มักปฏิบัติต่อเรือสินค้าต่างชาติอย่างบ่ำเบิก่อนและหอดร้ายหากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งหรือสั่งบรรณาการ เช่นยึดเรือสินค้าจับกุมลูกเรือและกลาสึ่งมาฆ่าหรือเรียกค่าไถ่ตัวจากประเทศไทยเจ้าของเรือเป็นทองคำ หากประเทศไทยเจ้าของเรือไม่ปฏิบัติตามก็จะขายลูกเรือและกลาสึ่งเป็นทาส พฤติกรรมดังกล่าวสร้างความหาดกลัวแก่เรือสินค้าต่างชาติ และต่างยินดีจ่ายค่าคุ้มครองแก่นครรัฐดังกล่าวเพื่อความสงบและความปลอดภัยในการค้า สหรัฐอเมริกาเป็นชาติหนึ่งที่ยินดีปฏิบัติตาม แต่ในปี 1801 เมื่อเจพเพอร์สัน บริหารประเทศเป็นเวลาเดียวกันกับทริโอลี เรียกค่าคุ้มครองในอัตราสูง กินจำเป็น เจพเพอร์สัน นั้นรักการเป็นมิตรกับมวลประเทศทั้งหลาย แต่ต้องตอบปฏิเสธการเรียกค่าคุ้มครองดังกล่าวทำให้ทริโอลีไม่พอใจประกาศสงครามกับสหรัฐอเมริกา (The Tripolitan War 1801-1805) กองเรือรบอเมริกันบิดล้อมชายฝั่งท่าทริโอลี เกิดปัญหาขาดแคลนอาหารและเสบียงของชาติ ผู้กอง

นครรัฐที่สถาปัตยมีอำนาจทำข้อตกลง เป็นมิตรกับสหรัฐอเมริกาในปี 1805 ส่วนอีกสามนครรัฐสหรัฐ อเมริกาคงจ่ายค่าดุลครอง เรื่อยมาจนถึงปี 1816 ได้มีการทำสัญญาสันติภาพระหว่างกัน การประปารามหริ่บลีในครั้งนี้สหรัฐอเมริกาให้แสดงให้โลกได้เห็นว่าสหรัฐอเมริกาสามารถรักษาสิทธิ์การเดินเรือในท้องทะเลหลวง

1.3 จัดตั้งวิทยาลัยทหารในปี 1802

เพื่อให้การฝึกทหารเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมีรูปแบบเดียวกันและมีวินัยอย่างเคร่งครัด จำเป็นต้องจัดตั้งวิทยาลัยทหารรับผิดชอบโดยตรงด้วยเหตุผลดังกล่าวในวันที่ 16 มีนาคม 1802 รัฐสภาออกกฎหมายจัดตั้งวิทยาลัยทหาร (The U.S.Military Academy Act 1802) ที่เมืองเวส พอยท์ (West Point) ในนิวยอร์กโดยเปิดการสอนในวันที่ 4 กรกฎาคม 1802

1.4 สหรัฐอเมริกาซื้อดินแดนลุยส์เซียนาจากพร็องเศส ปี 1803

ครั้งปี 1682 โรเบอร์ต ลา ชาล ได้ประกาศยึดครองดินแดนสองฝั่งแม่น้ำมิสซิสซิปปี เป็นของพร็องเศส เรียกดินแดนนี้ว่า ดินแดนลุยส์เซียนา (Louisiana) ดินแดนลุยส์เซียนาแยกออกได้เป็น 2 พื้นที่ใหญ่ ได้แก่ ทางตะวันออกเริ่มจากแม่น้ำมิสซิสซิปปี ก็จะเรียกว่า แดกซ์บาร์ลีเชียน ทางตะวันตกเริ่มจากแม่น้ำมิสซิสซิปปี ก็จะเรียกว่า ร็อกกี

ในปี 1763 พร็องเศสพ่ายแพ้ลงกฤษณ์สหราชอาณาจักรัฐพร็องเศส - อินเดียน เป็นผลทำให้พร็องเศสต้องยกดินแดนลุยส์เซียนาทางตะวันออกให้อังกฤษ และต้องยกดินแดนลุยส์เซียนาทางตะวันตกให้สเปน

ในปี 1783 อังกฤษพ่ายแพ้ในสหราชอาณาจักรัฐพร็องเศส - อินเดียน เป็นประเทศ สหรัฐอเมริกา ส่วนที่เหลือของดินแดนในสนธิสัญญาปารีส 1783 กำหนดว่าด้วยสหรัฐอเมริกามีสิทธิ์ เนื้อดินแดนลุยส์เซียนาทางตะวันออกนี้ทั้งหมด ทั้งนี้อำนาจของสเปนคงมีเท่านี้แม่น้ำมิสซิสซิปปี ดินแดนลุยส์เซียนาทางตะวันตก และ เมืองท่านัวอร์ลีน (บนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำมิสซิสซิปปี)

ดังนี้ได้ทราบการดำเนินนโยบายต่างประเทศของจอร์ช วอชิงตันและจอห์น อดัมส์ จากบทที่ 5 มาแล้วว่า ประธานาธิบดีทั้งสองท่านพยายามแก้ไขปัญหาต่างประเทศให้นั่นสร้างความสัมพันธ์อันดีกับอังกฤษ สเปน และพร็องเศสได้เบ็ดเสร็จในปี 1800 แต่ปัญหาความยุ่งยากยังคงมี เหลืออยู่ระหว่างสหรัฐอเมริกากับสเปน ปัญหาคือเกษตรกรอเมริกันทางตะวันตกที่เกเรงสเปนตัดสิทธิ์ การร่วมใช้แม่น้ำมิสซิสซิปปี และ เมืองท่านัวอร์ลีนส์ เพื่อลำเลียงและจำหน่ายผลิตผลเกษตรกรรม

สูตรตลาดยุโรป

ในปี 1799 นาบราเยน บันนาปาร์ต ขึ้นปกครองฝรั่งเศสและต้องการฟื้นฟูอำนาจของฝรั่งเศสในอเมริกาเหนืออีกครั้ง การจะได้มาซึ่งอำนาจในอเมริกาเหนือนั้นฝรั่งเศสใช้วิธีบังคับให้สเปนยกดินแดนหลุยส์เซียนาทางตะวันตกหรือดินแดนหลุยส์เซียนานั่นซึ่งแม่น้ำมิสซิสซิปปีเมืองท่านิวออลินส์ และสิทธิเหนือแม่น้ำมิสซิสซิปปี ทั้งหมดให้แก่ฝรั่งเศสด้วยสนธิสัญญา ปี 1800 (The Treaty of San Ildefonso 1800) วันที่ 1 ตุลาคม 1800²

คุณเมริกันและรัฐบาลของทอมัส เจพเพอร์สัน ตกลงมากต่อการกลับมาเมืองอำนาจของฝรั่งเศส เหนือดินแดนหลุยส์เซียนาทางตะวันตก คุณเมริกันรู้ดีว่าการเจรจาตกลงกับฝรั่งเศสภายใต้การนำของนโปเลียนเนี่ยหากกว่าการเจรจาตกลงกับเจ้าหน้าที่สเปน และฝรั่งเศสมีแนวโน้มอาจตัดสิทธิ์เกษตรกรอเมริกันในการร่วมใช้แม่น้ำมิสซิสซิปปี และ เมืองท่านิวออลิน ทั้งจะเป็นการบิดเบือนการขยายตัวของพื้นที่สหราชอาณาจักรเมริกาสู่ตะวันตก และ เป็นภัยต่อการปกครองในระบบประชาธิปไตย การแก้ไขปัญหาในชั้นต้นนั้นสหราชอาณาจักรต้องเจรจาขอสิทธิ์ร่วมใช้แม่น้ำมิสซิสซิปปีและซื้อเมืองท่านิวออลินจากฝรั่งเศสเพื่อใช้เป็นเส้นทางนำลำเลียงผลิตผลเกษตรกรรมและเก็บรักษาผลิตผลเกษตรกรรมก่อนส่งจำหน่ายยังตลาดยุโรป

การเจรจาเก็บฝรั่งเศสนั้น เจพเพอร์สันกำหนดให้โรเบอრต ลิพพ์สตัน (Robert Livingston) หุตสหราชอาณาจักรประจําฝรั่งเศสดำเนินการในปลายปี 1801 การเจรจาไม่เป็นผล เพราะนาบราเยนยังคงการเตรียมการปราบกบฏที่ชานต์ โดมิงโกและไสติ (อาณาจักรฝรั่งเศสในประเทศไทย) เป็นที่การเจรจาเป็นผลสำเร็จ เจพเพอร์สัน ส่งเจมส์ มองโรชายลิพพ์สตันดำเนินการอีกแรงหนึ่งในปลายปี 1802 ผลคือวันที่ 30 เมษายน 1803 นาบราเยนตอบตกลงขายดินแดนหลุยส์เซียนาเป็นเงิน \$15 ล้าน (\$11,250,000 เป็นค่าที่ดินรวมที่เลี้นเก่าที่สหราชอาณาจักรคงค้างอยู่อีก \$3,750,000)³

สาเหตุที่นาบราเยนตัดสินใจขายดินแดนหลุยส์เซียนาทางตะวันตก เพราะฝรั่งเศสต้องการใช้เงินเพื่อทำสังคมรณะกับอังกฤษที่จะมีขึ้นในระยะเวลานานิกันนี้ ดินแดนหลุยส์เซียนานั้นประกอบด้วยดินแดนที่ต้องการเพื่อการค้าและอุดมไปด้วยทรัพยากรูปธรรม เช่น แร่ดีบุก โซดา ฯลฯ ซึ่งเป็นแหล่งรายได้สำคัญของฝรั่งเศส แต่ฝรั่งเศสต้องการหันมาสนใจอเมริกาเป็นหลัก ด้วยเฉพาะอย่างยิ่งงานช่างฝรั่งเศสทำสังคมรณะกับอังกฤษ (กองกำลังอังกฤษตั้งมั่นอาณาจักรแคนาดา) และฝรั่งเศสท้อแท้ใจกับการดูแลอาณาจักรในทวีปอเมริกา เพราะบ่อยครั้งที่อาณาจักรที่บังคับมาจากการต่อสู้ทางการเมืองและเศรษฐกิจ ทำให้ฝรั่งเศสต้องหันมาสนใจอเมริกาเป็นหลัก

สเปนเหล่านี้ก่อการกบฏ พรั่ง เศสต้องสูญเสียกองกำลังทหารและเงินทองจำนวนมากเพื่อการปราบปรามโดยเฉพาะอย่างยิ่งการปราบปรามที่ได้รับ

ลิฟิงสโตน และมอนרו จำเป็นต้องตอบกลังรับชี้อุดนแดนหลุยส์เซียนานาวเงิน \$15 ล้านทันที (The Louisiana Purchase 1803) เพราะสถานการณ์นั้นคับด้วยเกรงโน้มล้าวเปลี่ยนใจ ทั้ง ๆ ที่รู้ดีว่าโดยตัวแห่งประเทศไทยมีอำนาจสั่งจ่ายเงินกร็อฟเชาดี้เพียง \$10 ล้านเท่านั้น และทั้งไม่แน่ใจว่ารัฐสภากำลังอนุมัติเงินและเห็นชอบด้วยหรือไม่ ความกังวลใจดังกล่าว หมกมาก เพราะในวันที่ 20 ตุลาคม 1803 วุฒิสภาให้การรับรอง เห็นชอบอนุมัติชี้อุดนแดนหลุยส์เซียนานาวเงิน \$15 ล้าน ทั้งมีความเห็นว่าการซื้อจำเป็นต้องดำเนินการเร่งด่วนก่อนที่พรั่ง เศสจะทำสงครามกับอังกฤษ มิฉะนั้นแล้ว พรั่ง เศสอาจไม่มีเวลามาเจรจาเพื่อการขายและอาจเปลี่ยนใจได้ และถ้าหากการซื้อล้ำช้าออกไป หากอังกฤษชนะพรั่ง เศส ดินแดนหลุยส์เซียนานั้นคงเป็นของอังกฤษ อันจะเป็นการยกยิ่งในการเจรจา ด้วยมิติและเหตุผลดังกล่าว การซื้อล่วงมอบดินแดนหลุยส์เซียนาจากพรั่ง เศสอย่าง เป็นทางการแก่สหรัฐอเมริกามีขึ้นในวันที่ 20 ธันวาคม 1803⁴

การซื้อดินแดนหลุยส์เซียนานี้เป็นผลงานเด่นของเจฟเฟอร์สันขณะเป็นประธานาธิบดี ในสมัยแรก สหรัฐอเมริกาได้พ้นที่เพิ่มขึ้นถึง 828,000 ตารางไมล์ในราคากลางๆ \$15 ล้าน ตกล่อเคนร์ ละ เพียง 3 ล้าน ขอบเขตของพื้นที่ทางตะวันตกถึงเทือกเขาร์ด็อกกี้ ทางเหนือถึงแคนนาดา ทางตะวันออกถึงแม่น้ำมิสซิลลิปปี และทางใต้ถึงแม่น้ำเม็กซิโก ครอบคลุม 13 รัฐในปัจจุบันคือมิสซิโซตา ไอโอวา มิสซูรี อาร์คันซอ หลุยส์เซียนานา ดาวกตาเนื้อ ดาวกตาใต้ เนบรاسกา แคนซัส โวคลา โรยนา โคโลราโด ไวโอมิง และมอนตانا รวมทั้งพื้นที่ทางตอนเหนือของเท็กซัส และตะวันออกเฉียงเหนือของนิวเม็กซิโก นับได้ว่าเป็นการเพิ่มขึ้นของดินแดนสหรัฐอเมริกาอีกหนึ่ง เท่าตัวจากเดิม ดินแดนหลุยส์เซียนานี้เติมไปด้วยทรัพยากรอธรรมชาติ ทั้งมีส่วนขยายมีดินแดนตะวันออกทับดินแดนตะวันตกตอนกลางและ เป็นทางก้าวของสหรัฐอเมริกาในการขยายดินแดนจรดชายฝั่งแปซิฟิก

1.5 ลุ่มน้ำคองเรือสำราญดินแดนตะวันตก (1804-1806)⁵

ข่าวการซื้อดินแดนหลุยส์เซียนานี้ 1803 ทำให้คนอเมริกันตื่นเต้นที่ดินแดนดังกล่าวจะถูกเปิด เพื่อให้รู้แน่ชัดว่ามีความอุดมสมบูรณ์มากเพียงใด มีอันตรายแค่ไหน เจฟเฟอร์สันเห็นความจำเป็นต้องทำการสำรวจโดยรัฐสภากำลังการสนับสนุน และอนุมัติเงินเพื่อใช้ในการสำรวจทางข้อเท็จจริง

เจฟเฟอร์สันเลือกเรือเยกเมริเวทเทอ ลูวิส (Meriwether Lewis) เป็นผู้นำการสำรวจดินแดนตะวันตก ลูวิสเลือกจอห์น โรจ់อร์ คลีก (George Roger Clark) เป็นผู้ช่วยและผู้ร่วมทำการสำรวจอีก 43 คน รวมคตส์สำรวจทั้งหมด 45 คน เจฟเฟอร์สันกำหนดให้ทำการสำรวจทุกอย่างในดินแดนหลุยส์เซียนานี้เพบที่น่าจะเป็นดิน พืช สัตว์ น้ำ ลักษณะอากาศ อินเดียน ตลอดจนแร่ธาตุ

14 พฤษภาคม 1804 คตส์สำรวจเริ่มออกเดินทางจากเมืองเซนต์หลุยส์ (St.Louis) มุ่งสู่ดินแดนตะวันตกโดยใช้เรือล่องตามแม่น้ำมิสซูรี ถัดหน้าปี 1804 ขึ้นบกพักกับมิตรอินเดียนเผ่า曼แนน (Mandan Indians) ในดินแดนดาวกต้าเหนือ ถัดไปไม่多久 1805 ก่อการเดินทางได้ร่วมจ้างหินอ่อนเดียนชื่อ ชาคาจาวี (Sacajawea) ภรรยานักดักล้วงฟรั่งเศสนำทางมุ่งตะวันตกโดยล่องตามแม่น้ำมิสซูรีถึงที่ออกเขาร์อกกีอันเป็นการลื้นสุดดินแดนหลุยส์เซียนา แต่คตส์สำรวจต้องการเข้าสำรวจดินแดนซึ่งตั้งอยู่ทางใต้ของที่ออกเขาร์อกกี จึงตัดสินใจเดินข้ามที่ออกเขาร์อกกี ที่ดินแดนไอดาไฮเพบอินเดียนอีกเผ่า หัวหน้าเผ่าเป็นพี่ชายของชาคาจาวี หัวหน้าเผ่าตอบแทนคตส์สำรวจที่นำชาคาจาวีกลับมาส่งตัวยังการมอบม้า และอินเดียนนำทางมุ่งตะวันตกโดยล่องเรือตามแม่น้ำชเนค (Snake River) ออกสู่แม่น้ำโคลัมเบีย (Columbia River) เข้าสู่เขตโอเรกอน (Oregon Country) ในเดือนพฤษภาคม 1805 คตส์สำรวจประกาศเขตโอเรกอนเป็นของสหรัฐอเมริกา การสำรวจลื้นสุดบริเวณชายฝั่งแปซิฟิกและพักค้างตลอดถัดหน้าปี 1805 ที่นี่ คตส์สำรวจเดินทางกลับถึงเมืองเซนต์หลุยส์ในวันที่ 23 กันยายน 1806 รวมเวลาการสำรวจดินแดนตะวันตกทั้งสิ้น 2 ปี 4 เดือน 9 วัน (14 พฤษภาคม 1804 - 23 กันยายน 1806) ระหว่างทางอาหารได้จากการหาในรูปของการล่าสัตว์และจับปลา มีพี่ยงคนเดียวที่อาบน้ำน้ำนมลุกทุกอย่างกลับมาในรูปของตัวอย่างและแผนที่ และทั้งได้พิสูจน์ให้คนอเมริกันเห็นถึงความเป็นไปได้ในการข้ามที่ออกเขาร์อกกีสู่ชายฝั่งแปซิฟิก กล่าวได้ว่าบรรดัสตรีตะวันตก การอพยพของคนอเมริกันเป็นกองเกวียนเรียบตามแม่น้ำมิสซูรีมุ่งสู่ตะวันตก เริ่มขึ้นโดยแท้จริงตั้งแต่คริสต์มาสที่ 19 เพราะการสำรวจของลูวิสและคตส์เนนเออง ลูวิสและคลีกได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้บุกเบิกดินแดนตะวันตกที่ยิ่งใหญ่ (The Great Pathfinders)

1.6 ไฟค่านัคคีย์เข้าสำรวจที่ราบตอนกลาง 1805-1806⁶

ในปี 1805 ชาลีวิลล์และคาย์ทำการสำรวจดินแดนแคนเดนวันตาก ร้อยโทเซบูลอน ไฟค์ (Zebulon Pike) ได้รับคำสั่งให้ทำการสำรวจท่าข้อมูลเกี่ยวกับแม่น้ำมิสซิสซิปปี จากเมืองเชนต์หลุยส์โดยสำรวจล่องเรือตามแม่น้ำมิสซิสซิปปีขึ้น เนื่องด้วยภูมิประเทศทางด้านตะวันตกเริ่มต้นของแม่น้ำแต่ไม่พบ จึงทำการสำรวจพื้นที่ตอนเหนือของดินแดนหลุยส์ เชยนาแทนและกลับสู่เชนต์หลุยส์

ในปี 1806 ไฟค์ได้รับคำสั่งอีกครั้งให้ทำการสำรวจพื้นที่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของดินแดนหลุยส์ เชยนา จากเมืองเชนต์หลุยส์มุ่งลงมาด้วยเรือตามแม่น้ำมิสซิสซิปปี เข้าสู่แม่น้ำอะคันซอ (Arkansas River) ถึงโคโลราโดดินแดนติดกับโคเรียร์อกกี นับได้ว่าเป็นการเข้าสำรวจที่ราบกว้างใหญ่ตอนกลางของสหรัฐอเมริกา หลังจากนั้นได้ลงมาด้วยเรือตามแม่น้ำริโอ แกรนด์ (Rio Grande River) เข้าสู่เขตอำนาจของสเปน ซึ่งเป็นน้ำเม็กซิโก และที่กษัติปัจจุบัน ไฟค์และคาย์สำรวจถูกจับ แต่ต่อมาว่าได้รับการปล่อย ไฟค์กลับถึงเชนต์หลุยส์พร้อมข้อมูลมากมายเกี่ยวกับดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ ที่สำคัญคืออินเดียนทางตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีเดินทางโดยใช้ม้าแทนเท้าหรือเรือ ม้าของอินเดียนทางตะวันตกเป็นม้าพันธุ์จากสเปนรูปร่างสูงใหญ่ ม้าสามารถมีชีวิตอยู่ได้ด้วยหัวใจแห้งแล้ง เดินทางได้ตลอดวันโดยไม่ต้องกินเนื้้า ข้อมูลของไฟค์เกี่ยวกับเรื่องม้ามีส่วนผลักดันให้ผู้อพยพอเมริกันที่มุ่งสู่ดินแดนตะวันตกพากันนำข้อมูลร่วมกับน้ำเสียงเดินทางตะวันตกเพื่อใช้ม้าเป็นพาหนะในการข้ามที่ราบตอนกลางที่กว้างใหญ่ระยะทางไกล และคาดคะเนว่าไฟค์เป็นอึกผู้หนึ่งที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้บุกเบิกที่ยิ่งใหญ่เช่นเดียวกับลูวิลล์และคลีฟแลนด์

1.7 การจัดสรรดินแดนตะวันออก

นอกจากชื่อดินแดนหลุยส์ เชยนาในปี 1803 และจัดส่งคาย์สำรวจเข้าทำการสำรวจดินแดนตะวันตกแล้ว การจัดสรรที่ดินตะวันตกอย่าง เป็นทางการ เป็นงานสำคัญอีกเรื่องหนึ่งที่เจพเพอร์ลันห้าความสนใจและมุ่งดำเนินการเพื่อให้สามัญชนอเมริกาได้เข้าถือครองที่ดินทำเกษตรกรรม ในวันที่ 26 มีนาคม 1804 รัฐสภาออกกฎหมายที่ดินปี 1804 (The Land Act 1804) กำหนดลดราคาที่ดินจาก \$2 เป็น \$1.64 ต่อเอเคอร์ และกำหนดพื้นที่ให้มีการซื้อต่อสุด 160 เอเคอร์ (1 เซคชั่น เท่ากับ 1 ตารางไมล์ เท่ากับ 640 เอเคอร์) เพื่อเกษตรกรจะได้มีที่เป็นพื้นที่ขนาดพอเหมาะสมในการทำเกษตรกรรม 1 มีนาคม 1803 โอไฮโอ (Ohio) รัฐแรกในจำนวนห้ารัฐของดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ เข้ารวมกับลักษณะเป็นรัฐที่ 17 จัดอยู่ในกลุ่มรัฐเสรี

เป็นรัฐใหม่รัฐเดียวในสมัยเจฟเฟอร์สัน นอกจากนี้รัฐลากาด้าเนินการจัดสรรงраницาดอนออร์ลีนส์ (Orleans Territory) ในปี 1804 ดินแดนมิชิแกน (Michigan Territory) ในปี 1805 และดินแดนอิลลินอยส์ (Illinois Territory) ในปี 1809

1.8 ห้ามการค้าทาสอพาร์กัน ในปี 1808

เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่าแรงงานผิวดำจากอัฟริกาเริ่มน้ำเข้าสู่อเมริกาในอังกฤษตอนใต้ เป็นครั้งแรกในปี 1619 ที่เจมส์ทาวน์ ในเวอร์จิเนีย แรงงานผิวดำซึ่งต่อมาภายหลังเป็นทาสสูงชัน เป็นแรงงานหลักในการทำงานทั่วไป บุตรที่ปลูกฝ้ายและนาญาสูบ ขณะเดียวกัน เจ้าของไร่ (Planter) ยินดีจ่ายเงินเพื่อการซื้อทาสเพิ่มมากใช้เป็นแรงงานในไร่ ทาสอพาร์กันมีบ้านที่จำนำเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็วในดินแดนทางใต้ซึ่งเป็นเขตเกษตรกรรม ยิ่งเอ็มมัน คายโร ชาวอังกฤษคิดเครื่องทดลองผู้คนได้ในปี 1785 ชาวยุโรป สลาเตอร์ ตั้งโรงงานทดลองที่โรดาอิแวนด์ในปี 1790 และอีก วิทนี คิดเครื่องแยกเมล็ดฝ้ายออกจากเปลือกฝ้ายได้ในปี 1793 ผลผลิตฝ้ายยิ่งเป็นที่ต้องการของอุตสาหกรรมทอผ้า การนำเข้าทาสอพาร์กันที่จำนำเพิ่มมากขึ้นอย่างมาก เพื่อสนองความต้องการของเจ้าของไร่ฝ้ายในต้นศตวรรษที่ 19 เจฟเฟอร์สันนั้นธุรกิจว่าเป็นอันตรายมากในการมีทาสและเป็นอันตรายมากเช่นกันในการปล่อยทาส วิธีแก้ไขที่ดีที่สุดคือต้องลดจำนวนทาสให้เหลือลง โดยในวันที่ 1 มกราคม 1808 รัฐลากาด้าออกกฎหมายห้ามนำเข้าทาสจากอัฟริกาในสหรัฐอเมริกา เป็นผลให้มีการลักลอบนำทาสอพาร์กันเข้าสหรัฐอเมริกาอย่างผิดกฎหมายนับจากปี 1808 จริงๆ ซึ่งเป็นปัญหาที่รัฐบาลสหรัฐอเมริกาต้องดำเนินการแก้ไขและคุณทัง เนื่องอกลุ่มต่อต้านการมีทาส (abolitionists) เพิ่มความเกลียดชังนายทาสซึ่งเป็นเจ้าของไร่ทั้งหมด ห้ามนำเข้าทาสอพาร์กันเป็นเป็นผลงานเด่นชั้นหนึ่งของเจฟเฟอร์สันในการแก้ไขปัญหาภายในประเทศ

1.9 การค้ามนุษย์ภายในประเทศ : ยืดมัดทางกฎหมาย

ในปี 1803 โนบราเลียน รูบนาบาร์ตนำพรัช เศสเข้าทำสัมมารถกับกลุ่มประเทศไทยทางยุโรป นำจิตยอังกฤษ พระราชนักนี้แสดงความไม่พอใจ เรื่องเห็นอกว่าพรัช เศส อังกฤษใช้กองเรือรบปิดล้อมชา yatผู้ฟังพรัช เศสเพื่อให้ฟัง เศสต้องแพชญูปัญหาน้ำดีแคลนอาหารและเสบียงของชา yat เพราะไม่อาจรับการช่วยเหลือหรือติดต่อกับโลกภายนอกได้ การบรรเทาความอังกฤษและพรัช เศสในต้นศตวรรษที่ 19 นี้มีผลกระทบต่อการค้าและการเดินเรือของเรือสินค้าอเมริกัน เพราะอังกฤษจะสั่งห้ามเรือสินค้าอเมริกันทุกลำที่พบ ตรวจค่าสินค้าและถ้ารู้ว่านำสินค้าล่วงพรัช เศส ก็จะยึดสินค้าดังกล่าว อังกฤษ

ต้องการให้เรือสินค้าอเมริกันนำสินค้าส่งท่าเรืออังกฤษเท่านั้น พร้อมกันนี้อังกฤษจะบังคับลูกเรืออเมริกันที่เปลี่ยนสัญชาติอังกฤษเป็นอเมริกันแล้วกลับเข้าประจำภาระในกองเรือรบอังกฤษ เพราะอังกฤษยึดหลักว่า คนอังกฤษต้องเป็นคนอังกฤษตลอดเวลา (Once a British Subject, always a British Subject)⁸ และมีป้อยครั้งที่อังกฤษบังคับลูกเรืออเมริกันโดยกำเนิดเข้าประจำภาระในกองเรือรบอังกฤษด้วย การกระทำดังกล่าวสร้างความไม่พอใจย่างมากแก่คนอเมริกันในท่านอง เดียวกันเรือรบฝรั่งเศส เมื่อพบเรือสินค้าอเมริกันจะลั่นหยุด และจะปล่อยไว้ต่อเมื่อไกว่าสินค้านั้นมุ่งส่งยังท่าเรือฝรั่งเศส สรุปได้ว่าพฤติกรรมของทั้งอังกฤษและฝรั่งเศสแทรกแซงการค้า การเดินเรือและอิสรภาพของอเมริกัน สาเหตุที่อังกฤษและฝรั่งเศสกล้าแทรกแซงเรือสินค้าอเมริกัน เพราะรู้ด้วสหราชอาณาจักรเป็นประเทศเกิดใหม่ ยังไม่พร้อมด้วยกองกำลังและอาวุธที่จะตอบโต้พฤติกรรมดังกล่าวของอังกฤษและฝรั่งเศส ทั้งนี้บรรดาผู้นำของสหราชอาณาจักรระหนักเสมอว่า สหราชอาณาจักรต้องหลีกเลี่ยงการมีการณ์พิพาท พัฒนาและทำให้สหราชอาณาจักรเติบโตอย่างเข้มแข็งให้เร้าที่สุด

ในปี 1806 ฝรั่งเศสเพชร์บัญชาดแคลนอาหารเสบียงของชาเป็นผลให้เป็นเย็นประกาศคำสั่งเบอร์ลิน (The Berlin Decree 1806) ในวันที่ 21 พฤศจิกายน 1806 กำหนดให้กองเรือรบฝรั่งเศสบีบอ้มหมู่เกาอังกฤษ และห้ามเรือสินค้าชาติตาม ๆ ติดต่อหรือทำการค้ากับอังกฤษ อันมีผลกระทบต่อการค้าและการเดินเรือของอเมริกา อังกฤษตอบโต้คำประกาศเบอร์ลินของฝรั่งเศสในวันที่ 11 พฤศจิกายน 1807 ด้วยคำประกาศ "The Orders in Council of 1807" กำหนดห้ามเรือสินค้าชาติตาม ๆ ติดต่อหรือทำการค้ากับฝรั่งเศส อันมีผลกระทบต่อการค้าและการเดินเรือของอเมริกาเช่นกัน ฝรั่งเศสตอบโต้คำประกาศปี 1807 ของอังกฤษในวันที่ 17 ธันวาคม 1807 ด้วยคำสั่งมิลาน (The Milan Decree of 1807) กำหนดลงโทษเรือสินค้าทุกลำที่ทำการค้าสั่งอังกฤษปี 1807⁹ จากคำประกาศตอบโต้ปิดกั้นการค้าระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศส มีผลกระทบอย่างมากต่อการค้าและการเดินเรือของอเมริกา โดยหากอเมริกาทำการค้าหรือติดต่อกับชาติตามและฝ่ายตรงข้ามจับได้เนี่ยมหมายความว่าเรือและสินค้าถูกยึดสร้างความเสียหายต่อพ่อค้าอเมริกัน

ในการแก้ไขข้อหาดังนี้ จพเพอร์สันรู้ด้วพั้งอังกฤษและฝรั่งเศสต้องการสินค้าอเมริกัน และอเมริกาต้องเลี่ยงการเป็นมิตรกับประเทศชาติ ๆ จึงตัดสินใจกำหนดแผนว่าด้วยถ้าสหราช

อเมริกาหยุดการค้าและการติดต่อทันทีกับประเทศทางยุโรป ญูโรบต้องรู้สึกขาดหายและด้วยวิธีการตัดเส้นยิ่งของใช้นำส่งได้โดยเนริกันจะทำให้อังกฤษและฝรั่งเศสรู้สึกถึงความสำคัญของการค้า อเมริกันที่มีต่ออังกฤษและฝรั่งเศส อันจะมีผลทำให้การแทรกแซงทางการค้าและการเดินเรือจะหมดไป เพื่อที่แนเป็นไปในทางปฏิบัติ ในวันที่ 18 ธันวาคม 1807 เจฟเฟอร์สันเสนอแผนที่ต่อรัฐสภาและเรียกร้องให้ออกเป็นกฎหมาย 22 ธันวาคม 1807 รัฐสภาออกกฎหมาย (The Embargo Act 1807) ประกาศห้ามเรืออเมริกันเข้าหรือออกจากท่าเพื่อติดต่อหรือทำการค้ากับต่างประเทศ อันมีผลทำให้การค้ากับต่างชาติต้องชะงักลง¹⁰

กฎหมายห้ามเรืออเมริกันเข้าหรือออกจากท่าปี 1807 ทำให้ค่อนอเมริกันลวนหาญไม่พอใจ เพราะเรืออเมริกันต้องจอดเทียบท่า กลาสีและลูกเรือไม่มีงานทำ เจ้าของเรือไม่สามารถดำเนินธุรกิจได้ พ่อค้าไม่อาจจำหน่ายสินค้าได้และสินค้าคงค้างอยู่มากในคลังสินค้า เกษตรกรขายผลิตผลอันได้แก่ฝ้าย และข้าวไม่ได้ หากขายได้ก็ขายได้เพียงเล็กน้อยแก่ผู้บริโภคภายในประเทศ กฎหมายปี 1807 สร้างปัญหาและเพิ่มความยากจนแก่คนอเมริกัน สำหรับเจฟเฟอร์สันนี้พึ่ดหวังมากในกฎหมายปี 1807 เพราะกฎหมายปี 1807 มีผลเพียงเล็กน้อยต่ออังกฤษและฝรั่งเศส น่องจากอังกฤษและฝรั่งเศสสามารถหาเสบียงและของใช้ได้จากการแล่งอื่นโดยไม่ต้องพึ่งพาอเมริกา จึงอยู่หากเจฟเฟอร์สันคงใช้กฎหมายปี 1807 ยืดเวลาภานานออกไปอาจมีผลทำให้อังกฤษและฝรั่งเศสต้องเผชิญปัญหาความขาดแคลนตรงตามเบ้าหมายของเจฟเฟอร์สัน แต่สหรัฐอเมริกามีอาจประกาศใช้กฎหมายปี 1807 นานนานต่อไปอีกได้ เพราะความเดือดร้อนตกแก่คนอเมริกันและคนอเมริกันเรียกร้องให้ยกเลิกกฎหมายปี 1807 อันเป็นผลทำให้วันที่ 1 มีนาคม 1809 รัฐสภาประกาศยกเลิกกฎหมายห้ามเรืออเมริกันเข้าหรือออกจากท่าปี 1807 และประกาศใช้กฎหมายปี 1809 (The Non-Intercourse Act 1809) แทนโดยกำหนดให้พ่อค้าอเมริกันทำการค้าและติดต่อ กับทุกชาติได้ยกเว้นอังกฤษและฝรั่งเศส¹¹ กล่าวว่าด้วยกฎหมายปี 1809 เป็นหนึ่งในผลงานขั้นสำคัญก่อการพัฒนาตำแหน่งประเทศไทยเป็นศูนย์ที่สองของเจฟเฟอร์สัน

1.10 การเลือกตั้งปี 1808

การเลือกตั้งปี 1808 เจฟเฟอร์สันประกาศไม่ลงรับการเลือกเป็นประธานาธิบดีอีก เพราะเป็นประธานาธิบดีมาแล้วสองสมัย (1801-1809) ดังเช่น จอร์ช วอชิงตัน ได้เคยปฏิบัติมาขณะเดียวกันได้ให้การสนับสนุนแก่เจมส์ เมติสัน รองประธานาธิบดีในสมัยที่สองลงรับเลือกตั้งเป็น

ประธานาธิบดีและ จอร์ช คลินตัน (George Clinton) ในตำแหน่งรองประธานาธิบดี จากพรรครีพับลิกัน ริพับลิกัน พรรครีพับลิกัน สั่งชาลส์ ชี. พิงค์นี (Charles C. Pinckney) ผลการนับคะแนนมีดังนี้

2. สหรัฐอเมริกากลายได้การบริหารของเจมส์ เมดิสัน 1809 – 1817

เจมส์ เมดิสัน (James Madison 1751-1836) ชาวเวอร์จิเนียจากพรรครีพับลิกัน ริพับลิกันได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนที่สี่ดำรงตำแหน่งระหว่างปี 1809 – 1817 โดยมี จอร์ช คลินตัน เป็นรองประธานาธิบดี้านสมัยแรก และ เอลบริดจ์ เจร์รี (Elbridge Gerry) เป็นรองประธานาธิบดี้านสมัยที่สอง ผลงานเด่นในอดีตคือได้รับการยกย่องว่าเป็นบิดาแห่งรัฐธรรมนูญ (The Father of the Constitution) และ ทำระบบการตรวจสอบสิริางดูลย์ อำนาจใจเต็บยูตี้ บริหารและดูแลการแก่การเมืองอเมริกัน เมดิสันอุทิศเวลา 40 ปีรับใช้ชาติ ขณะดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศในสมัยโทมัส เจฟเฟอร์สัน และ แม้นเมื่อได้เป็นประธานาธิบดี เมดิสันพยายามนำอเมริกาออกจากภาระร่วมมือกับอังกฤษและฝรั่งเศส และ จำต้องนำอเมริกาทำสุขกรรมครั้งที่สองหรือครั้งสุดท้ายกับอังกฤษอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ในปี 1812 ขณะเดียวกันเมดิสันมีล้วนร่วมสนับสนุนและส่งเสริมให้ชาติเติบโตอย่างเข้มแข็ง ทั้งยึดมั่นในแนวทางการบริหารประเทศตามโทมัส เจฟเฟอร์สัน

2.1 เมดิสันเบิดการค้ากับฝรั่งเศสในปี 1810

พระรัชสมภพคงบังคับใช้กฎหมายปี 1809 กำหนดห้ามคนอเมริกันติดต่อหรือทำการค้ากับอังกฤษและฝรั่งเศส เป็นผลทำให้คนอเมริกันไม่พอใจและหันอังกฤษและฝรั่งเศสเพิ่มการแทรกแซงการค้าและการเดินเรืออเมริกัน พฤติกรรมดังกล่าวเป็นปัญหาใหญ่สุดที่รัฐบาลอเมริกาต้องเผชิญเมื่อเมดิสันเป็นประธานาธิบดี เพื่อลดการแทรกแซงให้น้อยลง และ เพื่อสร้างความพอใจแก่คนอเมริกันกลุ่มเจ้าของเรือ ลูกเรือและกลาสี พอค้าและเกษตรกรที่ต้องการทำการค้าและติดต่อกับอังกฤษและฝรั่งเศสซึ่งเป็นลูกค้ารายใหญ่ และ เพื่อสืบทอดนโยบายสันติสุขและสงบสุขของเจฟเฟอร์สัน ในวันที่ 1 พฤษภาคม 1810 รัชสมภพออกกฎหมายปี 1810 (The Macon's Bill Number 2 of 1810) กำหนดให้อำนาจประธานาธิบดีเบิดการค้ากับอังกฤษและฝรั่งเศส หากประเทศใดยกกฎหมายกีดกันการค้าและการเดินเรือก่อน วันที่ 3 มีนาคม 1811¹² กฎหมายปี

1810 หมายถึงการค้าระหว่างอเมริกากับประเทศทั้งสอง จะมีขึ้นใหม่หากประเทศทั้งสองหรือประเทศที่นั่งประจำ地位 ได้ยกกฎหมายกีดกันการค้าและการเดินเรือ กฎหมายปี 1810 สร้างความพอใจแก่คนอเมริกัน

พรั่ง เศล่นนำการประการศึก เลิกกฎหมายกีดกันการค้าและการเดินเรือ เป็นผลให้นั่นที่ 2 พฤศจิกายน 1810 เมดลันประกาศเปิดการค้าระหว่างอเมริกากับพรั่ง เศล สำหรับอังกฤษ นั้นคงยึดกฎหมายกีดกันการค้าและการเดินเรือ เป็นเหตุให้อเมริกาต้องคงกฎหมายปี 1809 มีผลบังคับใช้กับอังกฤษ

2.2 สหรัฐอเมริกาต้องทำส่งครามกับอังกฤษในปี 1812

ความตึงเครียดระหว่างอเมริกาและอังกฤษนำไปสู่ส่งครามปี 1812 สาเหตุแห่งส่งครามปี 1812 มี 5 ประการคือ

1. อังกฤษเพิ่มการแทรกแซงการค้า การเดินเรือ และบังคับลูกเรืออเมริกาเข้าประจำการในกองเรือรบอังกฤษ ทำให้คนอเมริกันโกรธ เบื้องต่อการถูกดูถูกหุ่นนั่น เพิ่มความทرنงในศักดิ์ศรีและความเป็นอเมริกัน และเพิ่มการต่อต้านการกระทำการของอังกฤษ

2. การรวมตัวของกลุ่มคนหัวรุนแรงในรัฐสภากลุ่มนี้หัวรุนแรงในรัฐสภารู้จักกันในนามผู้กระหายส่งครามหรือเหยียบส่งคราม (The War Hawks)¹⁴ นำโดยเอนรี เคลล์ (Henry Clay) จาก肯ทัค基และจอห์น ชี เคลล์ชูน (John C. Calhoun) จากแคลิฟอร์เนีย ได้รวมตัวยพรรคพากจากรัฐชายแดนทางตะวันตกและรัฐทางใต้ กลุ่มคนหัวรุนแรงในรัฐสภาร่วมต่อต้านอังกฤษและสเปน สาเหตุที่ต่อต้านอังกฤษ เพราะพฤติกรรมที่อังกฤษแทรกแซงการค้าและการเดินเรือของอเมริกัน และ เพราะผู้นำอังกฤษในแคนาดาให้การสนับสนุนอินเดียน ปฏิบัติการโจมตีคนอเมริกันบริเวณชายแดนทางตะวันตก อันมีผลทำให้มีความคิดว่าควรกำจัดอำนาจอังกฤษออกจากการนิคมแคนาดา และนำแคนาดามาเป็นดินแดนส่วนหนึ่งของสหรัฐอเมริกาในขณะที่อังกฤษกำลังทำส่งครามกับพรั่ง เศล ขณะเดียวกันอเมริกาควรยึดพลอริดาจากสเปนก็มีโอกาส เพื่อทำให้อเมริกาเหนือเป็นของสหรัฐอเมริกาทั้งหมด นอกจากนี้กลุ่มคนหัวรุนแรงในรัฐสภายังได้เรียกร้องให้รัฐบาลกลางดำเนินการขยายดินแดนในทางตะวันตกและปราบปรามอินเดียนอีกด้วย

3. คนอเมริกันทางตะวันตกต่อต้านอังกฤษ เพราะอังกฤษสนับสนุนอินเดียน¹⁵ นับจากปี 1800 เป็นต้นมา คนอเมริกันพากันหลังไหลสู่ดินแดนตะวันตก สร้างความไม่พอใจกันเดือน

ภายใต้การนำของทีคัมเซ (Tecumseh) หัวหน้าอินเดียนเผ่าชอนี (Shawnees) รับการช่วยเหลือด้านเสบียงและอาวุธจากข้าหลวงและพ่อค้าชนเผ่าอังกฤษ ในอาทิตย์แคนาดา ทำการสกัดกั้นการอพยพของคนอเมริกันดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ นายพลวิลเลียม เฮนรี แฮร์ริสัน (William Henry Harrison) ข้าหลวงดินแคนอินเดียนได้รับคำสั่งให้เข้าปราบปราม การประทมขึ้นในปลายปี 1811 พฤศจิกายน 1811 ทีคัมเซต้องปราบเชือกแครอนครีค (Tippecanoe Creek) และนำพากลับหนีเข้าแคนาดา คนอเมริกันชายแดนทางตะวันตกเรียกว่าที่อินเดียนกลับภูมิบ้านต่อต้านโจมตีคนอเมริกัน พระอังกฤษให้การสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง อันตรายจากอินเดียนและความวุ่นวายเกิดขึ้นได้เสมอ ตราบใดที่ลังกฤษคงมีอำนาจในแคนาดาอังกฤษต้องถูกขับไล่ออกไปจากอเมริกา หรือ จะเห็นได้ว่าความคิดของคนตะวันตกสอดคล้องกับกลุ่มคนหมู่หัวรุนแรงในรัฐสาก

4. เสียงเรียกร้องของคนอเมริกันให้กำจัดอังกฤษจากการที่เสียงประชาธิชนนการเลือกตั้งปี 1812 กลุ่มคนอเมริกันที่ทำการสนับสนุนแม็คสันเพื่อดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี เป็นส่วนใหญ่ที่สอง เป็นคนจากทางตะวันตก และทางใต้ ซึ่งล้วนไม่พอใจอังกฤษ เพราะอังกฤษให้การสนับสนุนอินเดียนปฏิการต่อต้านและโจมตีคนอเมริกันทางตะวันตก รวมทั้งแทรกแซงการค้าและการเดินเรืออเมริกัน สร้างความเสียหายด้านการค้าอย่างมากแก่เกษตรกรทางใต้ ด้วยเสียงประชาชาติสนับสนุนดังกล่าวเป็นตัวบ่งชี้แน่นชัดว่า อเมริกันต้องยกยุทธิการณ์พิพาทกับอังกฤษ

5. ความล่าช้าของการสื่อสารส่งข่าว¹⁶ ในช่วงปี 1811-1812 อังกฤษเพชญุภากาศเศรษฐกิจตกต่ำ รัฐบาลอังกฤษจำเป็นต้องตัดงบประมาณด้านกองทัพเรือ การปฏิบัติการแทรกแซงการค้าและการเดินเรืออเมริกันย่อมจะต้องด้อยประสิทธิภาพลง ด้วยเหตุผลดังกล่าวในวันที่ 16 มิถุนายน 1812 รัฐสากอังกฤษประกาศยกเลิกคำสั่งปี 1807 ยุตินโยบายกีดกันการค้าและการเดินเรืออเมริกันที่ทำกับฝรั่งเศส แต่พระกาลสื่อสารส่งข่าวไม่ดีและล่าช้า ตลอดจนคนอเมริกันกำลังกรดแคนอังกฤษถึงขีดสุด เป็นผลให้วันที่ 18 มิถุนายน 1812 สหรัฐอเมริกาประกาศสงครามกับอังกฤษอย่างเป็นทางการโดยอ้างสาเหตุแห่งการประ韶ลศงค์ครั้งนี้ว่า เพราะอังกฤษแทรกแซงการค้า การเดินเรือของอเมริกา และทั้งรัฐอเมริกานี้ต้องรับภาระของคนอเมริกัน การประ韶ลศงค์รวมระหว่างอังกฤษและสหรัฐอเมริกาในวันที่ 18 มิถุนายน 1812 เป็นการทำสัมคมครั้งที่สองและเป็นสัมคมครั้งสุดท้ายระหว่างสองประเทศนี้

การประกาศสงครามวันที่ 18 มิถุนายน 1812 ทำให้คุณเมริกันแบ่งแยกออกจากเป็นสหกลุ่ม คือ

1. กลุ่มต่อต้านสงคราม เป็นคนอเมริกันพากเพ้อค้าทางภาคเหนือและสามารถซึ่งก่อตั้งเพื่อเดอร์ลลิส สาเหตุที่พ่อค้าทางดูดวันออกต่อต้านการประกาศสงครามกับอังกฤษ เพราะคิดว่าสงครามทำให้การค้าหยุดชะงักทั้งหมด อันเป็นผลเสียในการดำเนินธุรกิจกับประเทศทางยุโรป สำหรับสามารถซึ่งก่อตั้งเพื่อเดอร์ลลิสต่อต้านการประกาศสงครามกับอังกฤษ เพราะนายบายลักบรการหนึ่งของพระองค์คือการเป็นมิตรกับอังกฤษ การต่อต้านในทางปฏิบัติปรากรู้เด่นชัดในเมลซัชูเซทและคอนเนคติกัต เช่น จัดการประชุมมีมติคาดการว่าสหรัฐอเมริกาต้องพ่ายแพ้อังกฤษ เรียกว่า สงครามปี 1812 นี้ว่า สงครามของนายเมดิสัน (Mr. Madison's War)¹⁷ และพยายามปฏิบัติการส่งทหารร่วมทั่วโลกแก่รัฐบาลกลางอย่างล่าช้า

2. กลุ่มสนับสนุนสงคราม เป็นคนอเมริกันทางใต้และทางตะวันตก และสามารถซึ่งก่อตั้งเพื่อเดินเครื่อง ริพับลิกัน คนอเมริกันกลุ่มนี้ให้การสนับสนุนสงคราม เพราะมีความเชื่อว่า สงครามจะช่วยจัดบัญชาที่เพชญอยู่หัวด้วย คืออังกฤษจะเลิกแทรกแซงการค้าและการเดินเรือ อันเดินจะเลิกจอมตีคนทางตะวันตก เพราะอังกฤษไม่อยาจให้การสนับสนุนได้ และดินแดนแคนาดา กับพลอร์ดจะเป็นของอเมริกา เปิดรอรับการเข้าด้วยมั่นของเกษตรกรอเมริกัน

สภาพของกองกำลังอเมริกันเมื่อเข้าสู่สงคราม ปี 1812 โดยแท้จริงแล้วสหรัฐอเมริกาไม่ได้มีการเตรียมตัวเพื่อทำการรบกับอังกฤษ เพราะทหารอเมริกันที่รับการฝึกอย่างถูกต้อง เป็นอย่างดีมีอยู่มาก นายทหารส่วนใหญ่ที่เคยผ่านสงครามปฏิวัติครั้งปี 1775-1781 ก็แก่ลดจำนวนลงตลอดจนความสามารถลดลง นายทหารหนุ่มก็ไม่มีประสบการณ์ในการรบ อาวุธสงคราม มีน้อย อยู่ในสภาพแย่และกระฉับกระชาก รัฐบาลกลาง เองไม่มีเงินมาพอเพื่อใช้ในสงคราม ด้วยสภาพดังกล่าวอเมริกาต้องเผชญภัย หนึ่งในภัยที่สำคัญและรุนแรงที่สุด เพราะมีปัจจัยสามประการที่ช่วยอเมริกาคือ ช่วงต้นสงครามอังกฤษกำลังล้อมรัฐบาลกับฝรั่งเศสภายใต้การนำของนูบาร์เบียน ทำให้อังกฤษไม่สนใจกับการทำการรบกับอเมริกา คนอเมริกันต่อสู้กับอังกฤษเพื่อแผ่นดินที่อยู่อาศัยและประเทศสุดท้ายคือ กองเรือรบอเมริกาเป็นกองกำลังหลัก มีสภาน้ำที่แข็งแกร่งและนายทหารที่รับการฝึกมาเป็นอย่างดี

การรบ : การรบมีหลายจุดควรแก่การให้ความสำคัญคือ

1. อเมริกาเริ่มนิยมชัยชนะในการรบทาง เรื่อ ปี 1812¹⁸ : 18 มิถุนายน 1812 เป็นวันประกาศสหภาพกับอังกฤษ 19 สิงหาคม 1812 เรือรบอเมริกาซึ่งคอนสติตูชัน (Constitution) เริ่มทำลายเรือรบอังกฤษในมหาสมุทรแอตแลนติก ชัยชนะในการรบทาง เรื่อ ทำให้วัฒนาและกำลังใจของคนอเมริกาดีขึ้นเมื่อเริ่มสงคราม

2. อเมริกาพ่ายแพ้ในการรบทางบกปี 1812¹⁹ : กลุ่มคนหนึ่งทัวรุนแรงในรัฐสาก นำโดยเจนรี เคลลี่ หวังใช้กองกำลังทัพยกยึดแคนาดาของอังกฤษให้ได้ภายในหนึ่งเดือน กองกำลังอังกฤษจากยุโรป จะเข้าช่วยเหลือ ตามแผนหนึ่งอเมริกาจัดแบ่งกองกำลังทัพก่ออภิเษกสาน กองมุ่งสู่แคนาดา การบุกรุกตีของสาวกกองกำลังทัพก่อเมริกันไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกองกำลังอเมริกันกองที่สามที่ตีทรอย (Detroit) ยอมจำนนต่อกองกำลัง อังกฤษในเดือนสิงหาคม 1812 มีผลทำให้คืนแดนมิชิแกน (Michigan Territory) ของอเมริกา ถูกอังกฤษยึดครอง ความพ่ายแพ้ในการรบทางบกจะสำเร็จได้ต่อเมื่อ เมริกาฝึกทหารที่ได้รับการฝึกเป็นอย่างดี การวางแผนและดำเนินการต้องรอบคอบรัดกุมและการรบต้องใช้จ่ายเงินจำนวนมาก เพราะอเมริกา พ่ายแพ้ และอังกฤษยึดคืนแดนมิชิแกนได้เป็นผลทำให้คืนเขตลินไวน์เดียนในเดือนตะวันตก เดียง เนื้อเข้าเป็นกองกำลังในกองกำลังอังกฤษ ปฏิบัติการรวมติดกัน เมริกันนัดเดือนเดียวกันใน ปัจจุบันอย่างไร้ร้ายกาจ นายพลวิลเลียม เจนรี ชาร์ลสัน ซึ่งคุมกองกำลังอเมริกันเดินแคน ตะวันตกเฉียงใต้ถูกสั่งให้เคลื่อนกองกำลังมุ่งสู่ตีทรอย เพื่อขับไล่อังกฤษและปราบปรามอินเดียน การเคลื่อนกองกำลังอเมริกาเป็นไปอย่างยากลำบาก เพราะต้องเผชิญกับการต่อต้านของกองกำลัง อังกฤษและอินเดียนตลอดเส้นทาง

3. อเมริกานิยมชัยชนะในการรบทาง เรื่อในทะเลสาบอีรีในปี 1813:²⁰ เพราะ อังกฤษต้องการยึดครองเดินแคนตะวันตกเดียง เนื้อหาได้ อังกฤษจำเป็นต้องนำกำลังหาร เสบียง และอาวุธจากแคนาดาข้ามทะเลสาบอีรี (Lake Erie) สู่เดินแคนตะวันตกเดียง เนื้อ โดยอังกฤษ กำหนดให้มีเรือรบอังกฤษหลักประจำการในทะเลสาบอีรีเพื่อให้การคุ้มกัน อังกฤษมั่นใจว่าการ ปฏิบัติการต้องสำเร็จ เพราะอเมริกามีเพียงเรือปืนขนาดเล็ก 2-3 ลำ ลาดตระ เวนในทะเลสาบอีรี ด้วยความประมาทและคาดการผิดพลาดของอังกฤษทำรู้ไม่ว่า โอลิเวอร์ ชาชาด เพอร์รี (Oliver

Hazard Perry) นายทหารเรือที่มาร์กี้แลนด์และพากแอบต่อเรือรบขนาดใหญ่สีดำลำที่ทำเรือที่พื้น
ชายหาดอังกฤษใกล้ทะเลสาบอิรี 10 กันยายน 1813 เพอร์รีนำกองเรือรบอเมริกันลิ่วสำรอง
ปฏิบัติการโจมตีเรือเสบียงอังกฤษที่พุต-อิน-เบย์ (Put-in-Bay) ผ่านน้ำดอนลายทางตะวันตก
ของทะเลสาบอิรี ผลของการประชิดคือกองเรือรบอเมริกันชนะ เพราะอังกฤษพยายามแพ้การรบใน
ทะเลสาบอิรี กองกำลังอังกฤษจำเป็นต้องถอยกลับและ เมื่อถึงดีทรอยได้รับเบิดป้อมเพาเวอร์ส์
ทั้งหมดและข้ามหลบหนีเข้าแคนาดา ในเวลาต่อมา เคียงกันนี้กองกำลังของนายพลวิลเลียม เอ็นรี
ชาริสันเคลื่อนมาถึงดีทรอย มีการประชิดกับกองกำลังอังกฤษที่บริเวณแม่น้ำแทมส์ (The Battle
of Thames River) ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของทะเลสาบอิรี กองกำลังชาริสันมีชัยชนะในวันที่ 5
ตุลาคม 1813 ที่คัมเช็ตตอก่อนการรบครั้งนี้มีผลทำให้การรวมตัวของอินเดียนในดินแดนตะวันตก
เฉียงเหนือต้องล้มเหลว อังกฤษเลิกใช้การสนับสนุนอินเดียน อเมริกาเข้ายึดครองดินแดนมิชิแกนด้วย
เดิม และบิดลาภการรับทั้งหมดในดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ

4. อเมริการุกและถอยในการรบทาง เรือในสมรภูมิรบทางตะวันออกปี 1813
เพรีย 27 เมษายน 1813 กองกำลังอเมริกายึดทะเลสาบอ่อนตาริโอได้เป็นผลให้กองกำลัง²⁰
อเมริการุกเข้าดินแดนแคนาดาตอนบน (Upper Canada) เพาเวอร์ส์ของหลวงของแคนาดาตอนบนคือ²¹
เมือง约克 (York) หรือโทรอนโต (Toronto) ในปัจจุบันสร้างความ恐怖แห่งนี้อังกฤษและ
ชาวแคนาดา ปลายปี 1813 การประชิดระหว่างกองกำลังทั้งสองฝ่ายมีบริเวณแนวที่ระห่ำ²²
ทะเลสาบอิรีและทะเลสาบอ่อนตาริโอ เพื่อเป็นการแก้แค้นระหว่างวันที่ 30 ธันวาคม 1813 - 1
มกราคม 1814 กองกำลังอังกฤษได้รุกเข้าดินแดนอเมริกาเพาเวอร์ส์ของบัฟฟาโล (Buffalo) ของ
นาย约克²³

การต่อสู้เพื่อยึดครองแคนาดาใช้เวลาถึงสองปี (1812-1813) ไม่เป็นผลสำเร็จ
เมษายน 1814 นราบเลียนผู้นำฝรั่งเศสถูกโค่นอำนาจมากความว่าสังคมทางยุโรปยุติลงนับแต่
นี้ต่อไปอังกฤษทุ่มหาศึกกับกองกำลังอังกฤษทางยุโรปมาอเมริกาเห็นอีกเพื่อปกป้องแคนาดาและทำสังคม
อย่างสมบูรณ์กับอเมริกา

5. อเมริกากุบกุบทั่วบริเวณชายฝั่งตะวันออกปี 1814: การรบในปี 1814
กองกำลังอังกฤษ 14,000 คนถูกกำหนดให้บุกโจมตีและยึดครองดินแดน 3 แห่งคือ ทะเลสาบ
ช่องแضل์ อ่าวเซาฟิค และเมืองท่านิวออร์ก (ปากแม่น้ำมิสซิสซิปปี)

อังกฤษเริ่มนบกยึดทะ เลสปชองแปลง เป็นแห่งแรก²² เพราะอังกฤษต้องการใช้ทะ เลสปชองแปลง เป็นฐานในการบกบ้องและ เสริมกองกำลังอังกฤษ เมื่อมุ่งลงมาตั้ง กองกำลังของเรือรักษาการในทะ เลสปชองแปลงอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของ โทมัส แมคโดนัฟ (Thomas Macdonough) การบะทะระหว่างกองกำลังหั้งสองมีขึ้นในวันที่ 11 กันยายน 1814 บริเวณ น้ำไกล์พแลทส์เบอร์ก (Plattsburgh) ผลคือกองกำลังอเมริกาชนะสามารถทำลายเรือรบอังกฤษ ขนาดใหญ่ๆตั้ง กองกำลังอังกฤษต้องถอนกลับแคนาดา อเมริกาสามารถยึดครองทะ เลสปชองแปลง และอังกฤษได้ตระหนักแน่ชัดยิ่งขึ้นว่ายากแก่การพิชิตอเมริกาในสมรภูมิรบในทะ เลสปชอย่างไร

การยึดอ่าวเซาพีค มุ่งสู่กรุงวอชิงตันเป็นเบ้าหมายที่สองของอังกฤษในการรบบริเวณชายฝั่งตะวันออกในปี 1814 ผลคือานช่วงแรกเป็นไปตามที่อังกฤษมุ่งหวังไว้ เพราะชายฝั่งตะวันออกของอเมริกายาวหลายพันไมล์ยากแก่การที่เรือรบอเมริกาซึ่งมีจำนวนน้อยจะทำการคุ้มกันได้ทั่วถึง ขณะเดียวกันอังกฤษเองได้ทุ่มเทเรือรบจำนวนมากเพื่อเปิดการรบในอเมริกาเนื่อง เรือรบอังกฤษสามารถขับไล่เรือรบอเมริกันออกจากบริเวณชายฝั่งตะวันออก และในเดือนสิงหาคม 1814 กองกำลังอังกฤษ 4,000 คนสามารถปฏิบัติการโจมตีและยึดชายฝั่งรัฐเมน่าด้วย หลังจากนั้นแล่นเลาะ เรียบชายฝั่งลงตัว 19 สิงหาคม 1814 กองกำลังอังกฤษยึดอ่าวเซาพีคของแมรีแลนด์ มุ่งสู่วอชิงตัน ด.ซ. เมืองหลวงของอเมริกา 24-25 สิงหาคม 1814 กองกำลังอังกฤษเผารถสภากลางและทำเนียบขาวในวอชิงตัน ด.ซ. เป็นการแก้แค้นที่กองกำลังอเมริกาเคยเผาเมือง约克 ของแคนาดาเมื่อวันที่ 27 เมษายน 1813 หลังจากนั้นกองกำลังอังกฤษมุ่งบุกโจมตีบัลติมอร์ (Baltimore) การบะทะมีขึ้นระหว่างวันที่ 12-14 กันยายน 1814 กองกำลังอังกฤษถูกต่อต้านอย่างหนักจากกองกำลังชาวเมืองและกองกำลังแมรีแลนด์ที่ส่งมาสมทบเป็นผลทำให้กองกำลังอังกฤษต้องถอนออกจากแมรีแลนด์²³ แม้แต่ลั่งกฤษไม่อาจยึดครองทะ เลสปชอย่างไรและอ่าวเซาพีคได้สำเร็จตามแผนที่กำหนดไว้ กองกำลังอังกฤษก็จะยังคงปฏิบัติการต่อไปคือมุ่ง เปิดศึกทางตะวันตกเพื่อยึดแม่น้ำมิสซิสซิปปี และ เมืองท่านิวออร์ลีนส์ตามที่ได้รับมอบหมายมา

6. อเมริกามีชัยชนะในการรบที่นิวออร์ลีนส์ปี 1815:²⁴ 3 ธันวาคม 1814 เชอร์ เอ็ดเวอร์ด พาเคนแฮม (Sir Edward Pakenham) นำกองกำลังอังกฤษ 7,500 คน ยกพลขึ้นบกที่ปากแม่น้ำมิสซิสซิปปีมุ่งสู่นิวออร์ลีนส์เบ้าหมายสุดท้ายของอังกฤษ แอนดรู แจ็คสัน (Andrew Jackson) ถูกกำหนดให้เป็นผู้บังคับบัญชากองกำลังอเมริกาที่นิวออร์ลีนส์รับการโจมตีของอังกฤษ

การประทับเริ่มขึ้นในวันที่ 1 มกราคม 1815 ผลคือกองกำลังอังกฤษ 5,000 คนซึ่งได้รับการฝึกมาเป็นอย่างดีไม่อาจยั่งนิวอร์ลีนส์ได้ ในวันที่ 8 มกราคม 1815 กองกำลังอังกฤษตัดสินใจเข้าโจมตีนิวอร์ลีนส์ เป็นครั้งที่สองผลคือไม่สามารถพิชิตได้ เช่นครั้งแรก การประทับนิวอร์ลีนส์มีผลทำให้ทหารอังกฤษบาดเจ็บและตายกว่า 2,000 คน ส่วนทหารอเมริกามีบาดเจ็บและตายเพียง 21 คนเท่านั้น ระหว่างทำการประทับกันในเดือนมกราคม 1815 นักกองกำลังทั้งสองฝ่ายต่างไม่รู้เลยว่าสังคมได้ยุติลงแล้วด้วยสนธิสัญญาเก็นท์ 1814 (The Treaty of Ghent 1814) มีการลงนามระหว่างกันในวันที่ 24 ธันวาคม 1814 กล่าวได้ว่าซัชชนาของกองกำลังอเมริกาในการรบที่นิวอร์ลีนส์ในเดือนมกราคม 1815 ไม่มีผลแต่อย่างใดต่อสังคม แต่เป็นที่ยอมรับกันว่าซัชชนาครั้งนี้เป็นซัชชนาครั้งสำคัญยิ่งของการรบททางบกของสังคมปี 1812 และแอนดอร์ แจ็คลันกลายเป็นวีรบุรุษ

สนธิสัญญาเก็นท์ปี 1814 ยุติการฟื้นฟูทรัพย์ระหว่างอังกฤษและสหรัฐอเมริกา²⁵ ในปี 1814 อังกฤษแพชญุภาระหนี้สินอย่างมากครั้งที่สังคมกับบราบีเลียนและอังกฤษได้ระหบันแน่ใจแล้วว่าหากแก่การพิชิตอเมริกา เริ่มตัวยิ่งเมื่อได้รับข่าวความพ่ายแพ้ของกองเรือรบอังกฤษในทะเลสาปของแบลลิงในวันที่ 11 กันยายน 1814 ตลอดจนทั้งสองฝ่ายเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายที่จะต้องทำสังคมกัน โดยสังคมซึ่งเริ่มจากวันที่ 18 มิถุนายน 1812 ได้ยิดเยื่อและไม่ปรากฏว่าฝ่ายใดฝ่ายแพ้หรือชนะอย่างการทั้งต่างคิดเหมือนกันว่าสังคมปี 1812 ไม่ควรเกิด ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นเป็นผลว่าทั้งสองข้างของสังคมต้องเริ่มเบิดการเจรจาสันติภาพในวันที่ 8 ธันวาคม 1814 ที่เมืองเก็นท์ในเบลเยียม ข้อตกลงเป็นที่ยอมรับมีการลงนามร่วมกันในวันที่ 24 ธันวาคม 1814 (The Treaty of Ghent 1814) สาระสำคัญในสนธิสัญญา คือ การยุติสังคมระหว่างสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ และกำหนดจัดตั้งคณะกรรมการร่วมกันเพื่อดำเนินการพิจารณากำหนดพร้อมด้วยระหว่างสหราชอาณาจักรและสหราชอาณาจักรของอังกฤษ จะเห็นได้ว่าภายในสนธิสัญญาปี 1814 ไม่มีการระบุสาเหตุอันนำไปสู่สังคม ไม่มีการบ่งชี้ว่าฝ่ายใดแพ้หรือฝ่ายใดชนะ ไม่มีฝ่ายใดต้องสูญเสียดินแดนดินแดน หรือไม่มีการต้องจ่ายค่าปฏิกรรมสังคมแต่อย่างใด

สังคมปี 1812 เป็นผลดีหลายประการต่อคนอเมริกัน กล่าวคือ ประการแรกคนอเมริกันได้รู้จักในความสามารถของตนเองและเพิ่มความรักชาติมากกว่าเดิม ประการที่สองคนอเมริกันเกิดความรู้สึกในลักษณะชาตินิยม (Nationalism) คืออุทิศตนเพื่อชาติแทนการซึ่งชอบหรือ

อุทิศตนเพื่อรักษาภารกิจของคนเช่นอดีต ประการที่สามคือ เมริกันเลิกสนใจหรือมีภารกิจพิพาทกับยุโรป โดยต่างหากันทั้งมาและร่วมกันดำเนินการเพื่อพัฒนาประเทศ ประการที่สี่ อุดสาหกรรมอเมริกันเติบโตอย่างรวดเร็วและท่ามกลางสังคม เนื่องจากอเมริกามีความสามารถค้าขายกับอังกฤษหรือกลุ่มประเทศทางยุโรปได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายหลังสังคม อุดสาหกรรมขยายตัวอย่างมาก ประการที่ห้า อินเดียนทางตะวันตกเลิกการโจมตีคนอเมริกัน เพราะไม่ได้รับการสนับสนุนจากอังกฤษ มีผลทำให้คนอเมริกันพากันหลบไปหลบดินแคนตะวันตกเพิ่มมากขึ้น ประการที่หก ชาติทางยุโรปที่การยอมรับในความเป็นชาติของสหรัฐอเมริกา ประการที่เจ็ด พรรครีพับลิกันเลื่อมความนิยม เพราะขณะสังคมระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษกำลังดำเนินอยู่ ปรากฏว่าตัวแทนเพื่อรัฐลิสภาคเหนือจากตอนเหนือกัด รัฐไอแลนด์ แมสซาชูเซตส์ เวอร์มอนต์ และนิวแฮมเชียร์จัดประชุมลับกันที่เมืองฮาร์ทฟอร์ด รัฐคอนเนกติกัตในวันที่ 15 ธันวาคม 1814 (The Hartford Convention 1814)²⁶ มติการประชุมคือ ไม่ให้การสนับสนุนสังคมปี 1812 และเห็นควรแยกตัวออกจากสหภาพ (Union) เพราะเกรงสหรัฐอเมริกาพ่ายแพ้อังกฤษ แต่ผลของสังคมตามข้อตกลงสนธิสัญญาเก็นในวันที่ 24 ธันวาคม 1814 ไม่ปรากฏบ่งชี้ว่า สหรัฐอเมริกาพ่ายแพ้อังกฤษ จำกัดการประชุมที่ฮาร์ทฟอร์ดทำให้เพื่อรัฐลิสภาคเหนือคนอเมริกันใจถึกล่าวหาว่าไม่รักชาติและก่อความวุ่นวายภายในประเทศ ขณะเดียวกันพรรครีพับลิกันได้ก้าวขึ้นมาเพื่อรัฐลิสภาคใต้จากเดิมลง เป็นลำดับ ขณะเดียวกันพรรครีพับลิกันได้ก้าวขึ้นมาเพื่อรัฐลิสภาคใต้ ในการเมืองอเมริกา ผลดีของสังคมปี 1812 ต่อคนอเมริกันประการสุดท้ายคือ ได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการร่วมอเมริกาอังกฤษเพื่อพัฒนาแก้ไขปัญหารื่องพรมแดน การประมง การค้าและการเดินเรือ ผลของการดำเนินการมีมติเห็นชอบร่วมกันในการค้าการเดินเรือ และทำการประมงร่วมกับบริเวณชายฝั่งตะวันออกของแคนาดา สำหรับในเรื่องความปลอดภัยและพรมแดนเป็นปัญหา ไม่สามารถตกลงกันได้ทันที เพราะภายหลังสังคมปี 1812 ทั้งสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ ต่างมีเรื่องมากเกินความจำเป็นของภัยต่อการลาดตระเวณไฟในทะเล เลสานบทั้งทั้วเพื่อรักษาบริเวณชายแดนของตน พฤติกรรมดังกล่าวเป็นภาระข้ำๆ ทั้วจากกิจกรรมทางการค้าและทางการเดินเรือ ได้อีกในอนาคต การแก้ไขมีในช่วงปี 1817-1818 สมัยประธานาธิบดีเจมส์ มองาร์

2.3 หน่วยงานอธิการตะวันตกของสหราชอาณาจักรปี 1810 และปี 1813²⁷

เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า อำนาจนิคมส่วนใหญ่ในอเมริกาเหนืออยู่ที่เป็นสหรัฐอเมริกาใน

ปัจจุบันครั้งปี 1783 ประกอบด้วย 2 ส่วนใหญ่คือ ดินแดนหลุยส์เซียนาทางตะวันตก และดินแดนฟลอริดา (ดินแดนเพิ่งจะได้ออกของแม่น้ำมิสซิสซิปปี้นับจากเลื่อนขาน 31 องศาเหนือลงมาเรื่อยๆ ทางตะวันออกครอบคลุมแหลมฟลอริดา) ดินแดนฟลอริดาแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ ฟลอริดาตะวันตก และฟลอริดาตะวันออก ดินแดนฟลอริดาตะวันตกนี้ในปัจจุบันคือดินแดนตะวันออกเฉียงใต้ของหลุยส์เซียน่า รวมถึงดินแดนทางตอนใต้ของมิสซิสซิปปี้ และทะเลบานา คอนเเมริกันในตั้นศตวรรษที่ 19 นิยมเข้าตั้งมั่นในดินแดนฟลอริดาตะวันตก เพราะมีชาวสเปนอาศัยอยู่น้อย และดินแดนดังกล่าววนอยู่ติดแม่น้ำมิสซิสซิปปี้ สำหรับดินแดนฟลอริดาตะวันออกในปัจจุบันคือฟลอริดาทั้งหมด ในตั้นศตวรรษที่ 19 คอนเเมริกันให้ความสนใจฟลอริดาตะวันออกน้อยมาก ประชากรในพื้นที่นี้คืออินเดียนและชาวยิปส์ อย่างไรก็ตามภายใต้การปกครองของสเปน คอนเเมริกันในฟลอริดาตะวันตกคิดเสมอว่า การแยกดินแดนจากสเปนและนำดินแดนดังกล่าวเข้ารวมกับรัฐบาลอเมริกันการปฏิบัติการเป็นผลลัพธ์ในวันที่ 26 กันยายน 1810 โดยสามารถยึดเมืองbatcho รูจ (Baton Rouge) ศูนย์กลางการปกครองของสเปนในฟลอริดาตะวันตกได้ และประกาศตนเป็นอิสระ เรียกประเทศตนว่า สาธารณรัฐฟลอริดาตะวันตก (The Republic of West Florida) หลังจากนั้นนำสาธารณรัฐฟลอริดาตะวันตกเข้ารวมกับสหรัฐอเมริกากลายใต้รัฐบาลของเจมส์ เมดิสัน เป็นผลให้วันที่ 27 ตุลาคม 1810 เมดิสันประกาศผ่านกฎหมายฟลอริดาตะวันตกเข้ากับสหรัฐอเมริกา การผ่านกฎหมายปี 1810 ในทางปฏิบัติเป็นเพียงการผนวกส่วนทางตะวันตกสุดคือดินแดนตะวันออกเฉียงใต้ของหลุยส์เซียน่า ในปัจจุบันเท่านั้น ส่วนที่เหลือคือดินแดนตอนใต้ของมิสซิสซิปปี้และทะเลบานาการผนวกมีขึ้นอย่างเป็นทางการในวันที่ 15 เมษายน 1813 เมื่อกองกำลังอเมริกายึดเมืองโมบิล (Mobile) ในทะเลบานาจากสเปน อันหมายถึงอเมริกายึดฟลอริดาตะวันตกได้ทั้งหมดตามคำประกาศของเมดิสันครั้งวันที่ 27 ตุลาคม 1810 อย่างไรก็ตามในส่วนฟลอริดาตะวันออกคงอยู่ภายใต้อำนาจของสเปน

2.4 รัฐเกิดใหม่และการจัดสรรงดินแดนตะวันออก

ในสมัยเมดิสันมีรัฐใหม่เข้ารวมกับสหภาพ 2 รัฐ โดยในวันที่ 30 เมษายน 1812 หลุยส์เซียน่า (Louisiana) พื้นที่ส่วนทางตอนใต้ของดินแดนหลุยส์เซียน่า เข้ารวมกับสหภาพเป็นรัฐที่ 18 จัดอยู่ในกลุ่มรัฐมีثارส์ เป็นผลให้ดินแดนหลุยส์เซียนาร่วมที่เหลือถูกเรียกว่าใหม่กว่าดินแดนมิสซูรี (Missouri Territory) และรัฐบาลได้เข้าดำเนินการจัดสรรงดินแดนมิสซูรีในเวลาต่อมา

11 ธันวาคม 1816 อินเดียนา (Indiana) จากดินแดนตะวันออกเฉียงเหนือเข้า
รวมกับสหภาพเป็นรัฐที่ 19 จัดอยู่ในกลุ่มรัฐไม่มีทาง

2.5 พัฒนาประทศภายในได้ระบบอเมริกันปี 1816

พระอุตสาหกรรมทอผ้าเกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกาที่ร็อดไอแอลแลนด์ ในปี 1790 ภายใต้
การดำเนินการของชามวล สถาเตอร์ (Samuel Slater) เพราอิล ไวท์นี (Eli Whitney)
คิดเครื่องจักรแยกเมล็ดฝ้ายออกจากบุญฝ้ายได้สำเร็จในปี 1793 มีส่วนทำให้อุตสาหกรรมทอผ้า
ของอเมริกาเติบโตอย่างรวดเร็วอันเป็นการเริ่มต้นอุตสาหกรรมในสหรัฐอเมริกา อุตสาหกรรมใน
สหรัฐอเมริกาก้าวไนอย่างช้า ๆ แต่มีคง เพราะรัฐบาลกลางท้าการสนับสนุน และให้สิทธิ์เศษแก่
นักประดิษฐ์โดยในปี 1790 รัฐสภาออกกฎหมายปี 1790 กำหนดให้ผู้ประดิษฐ์มีสิทธิ์เหนือสิ่ง
ประดิษฐ์โดยชอบธรรมเป็นเวลา 14 ปี อันมีส่วนเป็นแรงจูงใจให้นักคิดประดิษฐ์เครื่องยนต์
เครื่องจักรออกแบบเพิ่มมากขึ้นอีกด้วยประ โยชน์ต่ออุตสาหกรรมอเมริกาทุกประ ภาคที่กำลังเติบโต
เชตอุตสาหกรรมคือในรัฐภาคเหนือ เพราะมีเงินทุนมากเพียงพอในการดำเนินการ มีแรงงานคน
ผู้ขาวเป็นแรงงานหลัก และมีวัสดุดีๆ มากจากเขตเกษตรกรรมทางใต้นำเข้าป้อนโรงงาน นอกจากนี้
 เพราะสังคมปี 1812 ระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษทำให้สหรัฐอเมริกาขาดการค้าต่อช่องขาย
สินค้าสำเร็จรูป กับกลุ่มประ ภาคทางยุโรป สหรัฐอเมริกาจึงเป็นต้องเร่งผลิตสินค้าที่จำเป็นขึ้นมาซึ่ง
เองภายในประ ภาค อันมีผลกระทบตุ่นๆ ให้อุตสาหกรรมภายในประ ภาคขยายตัวอย่างรวดเร็วเพื่อสนอง
ความต้องการของผู้บริโภคในอเมริกัน

ในปี 1816 ระบบอเมริกัน (The American System) ถูกนำเสนอต่อรัฐสภา
โดยเยนรี เคลลี่ (Henry Clay) จอห์น ชี คลอล์ฟัน (John C. Calhoun) และเดเนียล
เวบส์เตอร์ (Daniel Webster) เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันให้
เกิดแก่คนอเมริกันและแผ่นดินอเมริกา

เยนรี เคลลี่ เป็นรีพับลิกันจากเคนทักกี ดำเนินการเพื่อรักษาผลประโยชน์แก่คน
อเมริกันในดินแดนตะวันตก จอห์น ชี คลอล์ฟัน เป็นรีพับลิกันจาก夸โรไลนาใต้ ดำเนินการเพื่อ
รักษาผลประโยชน์แก่คนอเมริกันในดินแดนตอนใต้รวมทั้งในเรื่องสิทธิของรัฐ เดเนียล เวบส์เตอร์
เป็นเพเดอรัลลิสจากแมสซาชูเซตส์ ดำเนินการเพื่อรักษาผลประโยชน์ของคนอเมริกันในดินแดนตอน
เหนือ

ระบบอเมริกันประกอบด้วยแผนพัฒนาเศรษฐกิจและปรับปรุงการคุณภาพในประเทศไทย

3 ประการคือ

1. ต้องสร้างความมั่นคงทางด้านการเงิน ด้วยการจัดตั้งธนาคารชาติสมัยที่สอง เพื่อจัดระเบียบการเงิน และค่าของเงิน
2. ต้องสนับสนุนอาชีวศึกษา ด้วยการตั้งกำแพงภาษีสินค้าเข้าสำหรับงานสินค้าต่างประเทศที่มีการผลิตประภากาดเดียวกันกับสินค้าที่มีการผลิตภายในสหรัฐอเมริกา
3. ต้องจัดระบบการคุณภาพเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมทางเนื้อกับเขตเกษตรกรรมทางใต้และทางตะวันตก²⁸

การจัดตั้งธนาคารชาติสมัยที่สอง ในปี 1816²⁹ ธนาคารชาติสมัยแรกมีการจัดตั้งขึ้นในปี 1791 ช่วงนัยของจอร์จ วอชิงตัน โดยกำหนดระยะเวลาดำเนินการไว้ 20 ปี คือสิ้นสุดลงในปี 1811 ตรงกับช่วงต้นนัยของเจมส์ เมดิสัน การต่ออายุธนาคารชาติไม่อาจทำได้ เพราะเด Jin เศรษฐิก รีพับลิกัน ซึ่งต่อต้านการจัดตั้งธนาคารชาติมีเสียงข้างมากในรัฐสภา เป็นผลให้มีปัญหาด้านการเงินเกิดขึ้นภายในสหรัฐอเมริกา คือมีธนาคารได้รับอนุมัติจัดตั้งโดยรัฐบาลแห่งรัฐเกิดขึ้นมากเป็นสามเท่าจากเดิม ค่าของธนบัตรมีอัตราไม่เท่าเทียมกันทำให้เกิดปัญหาการไม่รับรองธนบัตรซึ่งกันและกัน เกิดภาวะเงินเพ้อ และรัฐบาลกลางขาดแคลนเงินเพื่อใช้ในการบริหารประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงสังคมปี 1812 ด้วยปัญหาด้านการเงินนี้ทำให้เด Jin เศรษฐิก รีพับลิกันต้องยอมรับแนวความคิดของเฟเดอรัลลิสต์ ซึ่งดำเนินการโดยเล็กชานเดอร์ ชามิลตันว่าการมีธนาคารชาติจะทำให้เศรษฐกิจของชาติดี ทั้งนี้แม้นเจมส์ เมดิสัน ก็ให้การยอมรับ เป็นผลให้ในวันที่ 14 มีนาคม 1816 รัฐสภาออกกฎหมายจัดตั้งธนาคารชาติสมัยที่สอง (The Second Bank of the United States Act 1816) แม้นได้รับการต่อต้านอย่างมากจากเด Jin เศรษฐิก รีพับลิกันหัวเก่า (Old Jeffersonians or Old Republicans) และพวกเฟเดอรัลลิสต์ ซึ่งต่อต้าน เพราะดำเนินธุรกิจธนาคาร เอกชนอยู่ อยู่กการดำเนินการของธนาคารชาติ 20 ปี กำหนดหมายไว้ในปี 1836 เงินทุนในการดำเนินการ \$35 ล้าน

การตั้งกำแพงภาษีสินค้าเข้าในปี 1816³⁰ เป็นที่ทราบกันแล้วว่ามุ่งอุตสาหกรรมอเมริกันเริ่มขึ้นในปี 1790 และเติบโตเป็นลำดับ ช่วงสังคมปี 1812 อุตสาหกรรมอเมริกันมีการขยายตัวกว่าอื่นมาก เพื่อผลิตสินค้าสนองผู้บริโภคในเมริกันเป็นที่พอย่างแก่ผู้ประกอบการ

อุตสาหกรรม หลังสื้นแส่งครามปี 1814 อังกฤษเริ่มส่งสินค้าสำเร็จรูปเข้าจำหน่ายในสหรัฐอเมริกา ในรูปของการขายราคาถูกกว่าสินค้าที่ผลิตในอเมริกา ด้วยหวังเรียกผู้บริโภคอเมริกันกลับคืนเป็นลูกค้าอังกฤษ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมอเมริกันเดือดร้อนเรียกร้องให้รัฐบาลกลางช่วยเหลือ เดเนย์ล เบเวเลอร์ เป็นกระบวนการทางเศรษฐกิจจากหนี ชี้ถึงความจำเป็นต้องให้การรับอุ่มอุตสาหกรรมอเมริกา เป็นผลให้นานวันที่ 27 เมษายน 1816 รัฐสภาออกกฎหมายกำหนดเพิ่มภาษีสินค้าเข้า (The Protective Tariff Act 1816) นำไปใช้เป็นกฎหมายฉบับแรกที่รัฐสภาออกมา มุ่งเพื่อการให้การคุ้มครองปกป้องอุตสาหกรรมอเมริกา อัตราภาษีที่เรียกเก็บสูงสร้างความพอใจอย่างมากแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมอเมริกัน แต่ได้รับการต่อต้านจากผู้บริโภคและเกษตรกรอเมริกันทางใต้ เพราะมีผลทำให้การจำหน่ายผลิตผลลัพธ์ต่างประเทศโดยเฉพาะอย่างยิ่ง อังกฤษลดปริมาณการสั่งซื้อ เกษตรกรอเมริกันขาดตลาดและขาดรายได้และยากจนลง

การจัดระบบคมนาคมเชื่อมภูมิภาคทั้งสามเข้าด้วยกัน กันประเกทเรียกเก็บค่าผ่านทางสร้างโดยเงินทุนเอกชนสายแรกคือถนนแลงคัสเตอร์ (The Lancaster Turnpike or Pike) ในเพนซิลเวเนีย เริ่มสร้างในปี 1792 ในสมัยจอร์ช วอชิงตัน เชื่อมระหว่างเมืองแลงคัสเตอร์กับเมืองฟิลาเดลเฟีย เป็นถนนกรวดระยะทางยาว 62 ไมล์ประมาณ 100 กิโลเมตร เงินที่ใช้ในการสร้าง \$ 465,000 ดูใจเพื่อการคมนาคม การค้าและเชื่อมถนนด้วยวันออกกับดิน ถนนจะวันต่อวัน กินเวลาห้าวันครึ่งแรงงานปี 1794 จากการต้องเสียค่าผ่านทางทำให้ผู้อพยพลดลง เกษตรกรและพ่อค้าอเมริกันไม่พอใจและเรียกร้องให้รัฐบาลกลางสร้างถนนเปิดดินแทนจะวันต่อวัน ก่อนอื่นได้ใช้โดยไม่ต้องเสียค่าผ่านทาง ทั้งได้ชี้แจงเพิ่มเติมว่าการมีถนนที่จะช่วยรวมคืน ถนนจะวันออกและจะวันต่อวันเข้าด้วยกันได้อย่างดีอันจะเป็นการขัดความคล่องงานงานอดีตที่เชื่อกันว่าหากมีผู้อพยพอเมริกันเข้าตั้งมั่นเพิ่มมากขึ้นในดินแดนทุกเข้มแข็งชิลชิบปี บรรดาผู้เข้าตั้งมั่นเหล่านี้จะแยกดินแดนจะวันต่อวันออกจากภาระของรัฐบาลกลางทางตะวันออก เนื่องผลตั้งกล่าว สอดคล้องกับระบบอเมริกันเป็นผลให้ในปี 1811 รัฐสวัสดิ์ติดอุณหภูมิเงินสร้างถนนหลวง (The National Road)³¹ และตอนเริ่มสร้างจากเมืองคัมเบอร์แลนด์ (Cumberland) ในแมร์แลนด์ ทอดผ่านเทือกเขาแอปพาเลเชียนสูดินแดนทุกเข่าอย่างที่เมืองชีวีลิง (Wheeling) ในโอไฮโอ ถนนนี้จึงถูกเรียกว่าเริ่มแรกกว่า ถนนคัมเบอร์แลนด์ (The Cumberland Road) ต่อมาเรียกตามมีติให้สร้างขยายไปทางตะวันตก ถนนทอดผ่านเมืองโคลัมบัส (Columbus) ในโอไฮโอ เมือง

อินเดียนาโพลิส (Indianapolis) ในอินเดียนาและลั่นสุดที่เมืองแวนเดเลีย (Vandelia) ในอิลินอยส์ในปี 1840 รวมใช้เวลาในการสร้าง 14 ปี เงินที่ใช้ในการสร้างทั้งสิ้น \$7 ล้าน กัน หลวงลายคัมเบอร์แลนด์ซึ่งมีกึ่งแนวค่าเลี่ยนนี้เป็นถนนหลวงสายแรกที่มุ่งสู่ตะวันตก เป็นเส้นทางสำคัญของบุคคลการอพยพสู่ดินแดนตะวันตก ทั้ง เป็นเส้นทางลำเลียงสินค้าและการคมนาคม ปัจจุบันเส้นทางสายนี้คือทางหลวงสาย 40 (Highway 40)

2.6 การเลือกตั้งปี 1816

ปี 1816 เมดิสัน ปฏิเสธการลงรับเลือกตั้ง เป็นประธานาธิบดีสมัยที่สาม เช่นจอร์ช วอชิงตัน และโรมัส จาฟเฟอร์สัน ได้เคยทำมา เช่นกันในอดีต ขณะเดียวกับเมดิสันได้ทำการสนับสนุนแก่ เจมส์ มอนרו (James Monroe) ซึ่งเป็นรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศ และรัฐมนตรีกระทรวงการภายใน ในช่วงสองคราวปี 1812 การเลือกตั้งปี 1816 พรรครีโอด์โนมิเตอริก ริพับลิกันส่งเจมส์ มอนרו งานตำแหน่งประธานาธิบดี ดาเนียล ดี. ทัมป์กินส์ (Daniel D. Tompkins) งานตำแหน่งรองประธานาธิบดี ผลงานบันกะแนน มอนרו ชนะ คิง ด้วยเสียง 183 ต่อ 34

3. สหรัฐอเมริกากายได้การบริหารของเจมส์ มอนרו (1817-1825)

เจมส์ มอนרו (James Monroe 1758-1831) ชาวเวอร์จิเนีย จากพรรครีโอด์โนมิเตอริก ริพับลิกัน ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนที่สี่ ดำรงตำแหน่งสองสมัยระหว่างปี 1817 - 1825 โดยมี ดาเนียล ดี. ทัมป์กินส์ (Daniel D. Tompkins) เป็นรองประธานาธิบดี ผลงานเด่นของมอนโรคือ วาระมอนרו (The Monroe Doctrine) ประกาศในปี 1823 กล่าวเตือนกลุ่มประเทศทางยุโรปไม่ให้แทรกแซงประเทศเรือน้ำดินอเมริกา แปดปีภายใต้การบริหารของเจมส์ มอนרו รู้จักกันดีในนามยุคแห่งความรุสึกที่ดี (The Era of Good Feeling) หมายความว่าคนอเมริกันมีความรุสึกสำนึกในการรวมตัวเป็นชาติ พรรครีโอด์โนมิเตอริก ริพับลิกันนำในการบริหารประเทศ พรรครีโอด์โนมิเตอร์ลลิส หายไปจากการเมืองอเมริกา อเมริกาพัฒนาประเทศ ภายใต้ระบบอเมริกัน เพื่อสร้างความมั่งคงทางเศรษฐกิจ และ เชื่อมติดแน่นສamarca เข้าด้วยกัน ด้วยการมีเส้นทางคมนาคมที่ดี อุดสาหกรรมเติบโตอย่างรวดเร็วทั้งมีการเข้าตั้งมั่นในดินแดนตะวันตก เพิ่มมากขึ้นกว่าอดีต ความรุสึกในลัทธิชาตินิยม (Nationalism) ซึ่งแสดงเด่นชัด ควบคู่ไปกับ

การแสดงออกชี้ลักษณะนิยม (Sectionalism) ชี้ทางข้อดีได้โดยสันติวิธี แม้นจะมีปัญหารือเรื่อง
ทาสเกิดขึ้นในปี 1819 เป็นครั้งแรก ในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา

3.1 บทบาทของทาสต่อเศรษฐกิจในดินแดนภาคใต้

แรงงานผู้ดัดพากแรกรากจากอฟริกาถูกนำเข้าสู่เวอร์จิเนียในปี 1619 อันเป็นการเริ่ม
การมีทาสในเวลาต่อมา ทาสผู้ดัดพากความอดทนดีเพิ่มจำนวนมากขึ้นอย่างรวดเร็วในดินแดนตอนใต้
พระภูเขาซึ่งเป็นแรงงานหลักนำไปริบยาสูบและไร้อุ้ย พ่อค้าทาสคือกับดันเรือขาอาณานิคมทาง
เหนือ การค้าทาสพิสูจน์ให้เห็นว่าเป็นอาชีพที่ทำรายได้ดี หมู่เกาะ เวสอินดีสคือตลาดค้าทาสที่ใหญ่ที่สุดขณะนั้น

ขาอาณานิคมภาคเหนือไม่นิยมการมีทาส เพราะต้องมีที่นาขนาดเล็ก สามารถดำเนิน
การเพาะปลูกได้เองโดยมีลูก ๆ เป็นแรงงานช่วยเหลือ ทั้งมีครอบครัวผู้มีผู้ช่วยจำนวนมากที่ต้อง¹
การคนรับใช้ผู้ดัดพาก ในความคิดของคนทางเหนือต้องเรื่องทาสนั้นตอบได้ทันทีว่าการมีทาสนั้นผิด ควร
ปลดปล่อยทาสตามคำประกาศเอกราชปี 1776 ที่กล่าวว่าทุกคนเท่าเทียมกัน การริบดอนลิทธิเสรี
ภาพและอิสรภาพเป็นสิ่งไม่ควรกระทำ คนทางเหนือเริ่มปลดปล่อยทาสของตนภายหลังสัมสุดารถ²
ปฏิวัติ (1775-1781) กล่าวได้ว่าตั้นศตวรรษที่ 19 ทาสมหดไปจากดินแดนทางเหนือ

ทาสมีอยู่ในดินแดนตอนใต้ เพราะคนทางใต้ยึดอาชีพเกษตรกรรม ทำเป็นไร่นาด
ใหญ่ (plantation) โดยเจ้าของไร่ (planter) ยินดีจ่ายเงินเพื่อซื้อทาสมาเป็นแรงงานในไร่
ทาสเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็วจนมีคำกล่าวเบรียบเทียบว่า คนขาวเบรียบได้เป็นเกา คนดำ
เบรียบได้เป็นหะ เจ้าของไร่หรือนายทาสรู้สึกว่าเป็นการยากที่จะเลิกการมีทาส แม้
เจฟเฟอร์สันเองชี้ไม่สนับสนุนการมีทาสยังยืนยันว่ามีอันตรายมากในการมีทาส และมีอันตรายมาก
ในการบุลลย์ทาส และยิ่งเอ็มมัน คาทาราท คิดเครื่องหอบผ้าได้ในปี 1785 ชาญแลล สลาเตอร์
ตั้งโรงงานหอบผ้าที่โรดาวอร์แลนด์ ในปี 1790 อีล วิทนี คิดเครื่องแยกเมล็ดผ้ายอกจากบุย
ผ้ายได้ในปี 1793 มีผลทำให้ผ้ายกล้ายเป็นพืชหลักแทนที่ใบยาสูบ และบทบาทความจำเป็นของการ
ใช้ทาสที่เพิ่มมากขึ้น พากเจ้าของไร่ผู้มีผู้ช่วย (wealthy planter) ทางใต้ตระหนักรسمอว่าวิถี
ชีวิตของชาชีนอยู่กับการมีทาส ทั้งไม่ยอมรับในความคิดของคนทางเหนือหรือจอร์ช วอชิงตัน
และโรมัส เจฟเฟอร์สันที่ว่า ควรยุติการมีทาส พากเจ้าของไร่ผู้มีผู้ช่วย ต้องการคงการมีทาส ต้อง³
การเพิ่มจำนวนทาส ต้องการครอบครองที่ดินทางตะวันตก เพื่อย้ายพื้นที่ปลูกผ้ายารดยนำทาสเข้า

นำไปเป็นแรงงานหลัก ต้องการว่ารัฐเกิดใหม่ทางตะวันตกยังมีรับการมีทักษะ เช่นรัฐทางภาคใต้

3.2 วิกฤติการณ์มิสซูรี 1819 – บัญชาทางศรั�งแรกในประวัติศาสตร์อเมริกา

ทุกครั้งที่มีรัฐใหม่ทางตะวันตกเสนอตัวเข้ารวมกับสหภาพ ต้องบ่งชี้ว่าจะเข้ารวมกับกลุ่มรัฐมีทักษะ (slave state) หรือกลุ่มรัฐเสรี (free state) กลุ่มรัฐมีทักษะ คือรัฐที่ประกอบเกษตรกรรมเป็นอาชีพหลัก เริ่มด้วยรัฐทางใต้ และรัฐทางตะวันตกเฉียงใต้ หากคือแรงงานที่ใช้ในการเกษตรกรรม กลุ่มรัฐเสรีคือรัฐที่ประกอบการค้า เดินเรือ และอุดสาหกรรม เริ่มด้วยรัฐทางเหนือ และรัฐทางตะวันตกเฉียงเหนือ คนพิวข้าวคือแรงงานหลักในการดำเนินการ จำนวนรัฐมีทักษะลดต่อการบริหารประเทศในด้านนิติบัญญัติ โดยตัวแทนรัฐทางเหนือมีอิทธิพลในรัฐสภาได้คุ้มเสียงข้างมากในสภารัฐแห่งราชอาณาจักร และพยายามคงการมีเสียงข้างมากในวุฒิสภาด้วยการควบคุมสัดส่วนของรัฐเสรีที่มีจำนวนมากกว่าหรือเท่ากับจำนวนรัฐมีทักษะเพื่อผลักดันการออกเสียงในวุฒิสภา

ในสมัย เจมส์ มอนโร มีการรัฐทางตะวันตกเสนอตัวเข้ารวมกับสหภาพ เริ่มด้วยในวันที่ 10 ธันวาคม 1817 มิลลิสซิปปี (Mississippi) เข้ารวมกับสหภาพเป็นรัฐที่ 20 ในกลุ่มรัฐมีทักษะ วันที่ 3 ธันวาคม 1818 อิลลินอยส์ (Illinois) เข้ารวมกับสหภาพเป็นรัฐที่ 21 ในกลุ่มรัฐเสรี กล่าวได้ว่าในปี 1818 สัดส่วนรัฐเสรีและรัฐมีทักษะ คือ 11 ต่อ 10 รัฐเสรี 11 รัฐ ได้แก่ เพนซิลเวเนีย นิวเจอร์ซี คอนเนนติกต์ แมสซาชูเซต นิวยอร์ก นิวยอร์ค บรูคลайнอร์แลนด์ เวอร์มอนต์ โวชิโร อินเดียนนา และอิลลินอยส์ รัฐมีทักษะ 10 รัฐได้แก่ เดลaware จอร์เจีย แมรีแลนด์ ควรโรลนาเหนือ ควรโรลนาใต้ เวอร์จิเนีย เคนทัค基 เทนเนสซี หลุยส์เซียนา และมิลลิสซิปปี เป็นที่พ่ออาจของคนทางเหนือซึ่งต่อต้านการมีทักษะในดินแดนตะวันตก

บัญชาเมสซูรี 1819 (The Missouri Crisis 1819)³² เกิดขึ้นโดย -Jan ปี 1819 อะลาบามา (Alabama) และมิสซูรี (Missouri) ต่างเสนอตัวเข้ารวมกับสหภาพในกลุ่มรัฐมีทักษะ อันจะมีผลทำให้รัฐมีทักษะมีจำนวนมากกว่ารัฐเสรีคือ 12 ต่อ 11 มีการประชุมเครือขายในรัฐส่วนเพื่อพิจารณาแก้ไขปัญหา เพราะอะลาบามาอยู่ในดินแดนทางตะวันตกเฉียงใต้ เกษตรกรรมคืออาชีพหลักและใช้แรงงานทาสเป็นผลให้รัฐส่วนมีมติในวันที่ 11 ธันวาคม 1819 ยอมรับอะลาบามาเข้ารวมกับสหภาพเป็นรัฐที่ 22 จัดอยู่ในกลุ่มรัฐมีทักษะ เป็นผลให้รัฐเสรีและรัฐมีทักษะมีจำนวนเท่ากัน คือฝ่ายละ 11 รัฐ สำหรับมิสซูรี ซึ่ง เป็นส่วนหนึ่งของดินแดนหลุยส์เซียนาที่ซื้อมาครั้งปี 1803 จัดว่าตั้งอยู่ในส่วนทางตะวันตกเฉียงเหนือ แม้นทำเกษตรกรรมและใช้แรงงานทาส แต่เพื่อรักษา

สัดส่วนของรัฐเสรีและรัฐมีท้าวนาฏิศิลป์ มิลซูรีต้องเข้ารวมกับรัฐเสรี ด้วยมติดังกล่าวสร้างความไม่พอใจแก่มิลซูรีและคนทางใต้ ความตึงเครียดในรัฐสภากลับด้วยบัญชามิลซูรีค่อยผ่อนคลายลง เมื่อเนน (Maine) เสนอตัวเข้ารวมกับสหภาพในกลุ่มรัฐเสรี

เนนเป็นผู้นำหนึ่งของรัฐแมสซาชูเซตส์ รัฐจัดกันดีในนามเขตแห่งเนน (The District of Maine) นับจากสิ้นสุดครามปฏิวัติ เมนพญาสามารถยกตัวออกจากแมสซาชูเซตส์ แต่ถูกผู้นำทางใต้คัดค้านมาโดยตลอด เพราะไม่ต้องการให้มีจำนวนรัฐเสรีเพิ่มขึ้น ด้วยบัญชามิลซูรีเป็นผลทำให้เคนรี เคลย์นำเรื่องเมนเข้าสู่ที่ประชุมเพื่อยุติปัญหาความวุ่นวาย โดยเสนอคำประนีประนอมมิลซูรีปี 1820 (The Missouri Compromise 1820)³³ ในวันที่ 3 มีนาคม 1820 กำหนดให้มิลซูรีเข้ารวมกับกลุ่มรัฐมีท้าว เมนเข้ารวมกับกลุ่มรัฐเสรี กำหนดเส้น翰าน 36 องศา 30 ลิบดา เป็นเส้นกั้นการขยายตัวของท้าวสานคินแคนเนลลุยส์เชยนา โดยเห็นอุสันตั้งกล่าวห้ามมีท้าว ใต้เส้นดังกล่าวมีท้าวได้ มิลซูรีเป็นเพียงรัฐเดียวเท่านั้นที่อยู่เหนือเส้น 36 องศา 30 ลิบดา มีท้าวได้

ด้วยคำประนีประนอมมิลซูรี 1820 เป็นผลให้ในวันที่ 15 มีนาคม 1820 เมนเข้ารวมกับสหภาพเป็นรัฐที่ 23 จัดอยู่ในกลุ่มรัฐเสรี มิลซูรีเข้ารวมกับสหภาพเป็นรัฐที่ 24 ในวันที่ 10 สิงหาคม 1821 จัดอยู่ในกลุ่มรัฐมีท้าว สรubaได้ว่า ในปี 1821 รัฐเสรีและรัฐมีท้าวมีจำนวนเท่ากัน คือฝ่ายละ 12 รัฐ คำประนีประนอมมิลซูรี 1820 เป็นการยืนยันอีกครั้งถึงการห้ามการมีท้าวในคินแคนตะวันตก การยืนยันห้ามการมีท้าวในคินแคนตะวันตกโดยมีมาแล้วในปี 1787 (The Northwest Ordinance 1787) แต่พระมิลซูรีเป็นคินแคนในล่วงของคินแคนเนลลุยส์เชยนาซึ่งขึ้นมาในปี 1803 ดังนั้น คำสั่งห้ามการมีท้าวในคินแคนตะวันตกปี 1787 จึงไม่มีผลบังคับใช้ในมิลซูรี คำประนีประนอมมิลซูรี 1820 สามารถยุติปัญหาการมีท้าวสานคินแคนตะวันตกได้หลายปีแล้วได้ว่าเป็นคำประนีประนอมโดยแท้จริงทั้งยังผลสร้างความพอใจแก่คนอเมริกันทั้งทางเหนือและทางใต้ คือคนทางใต้พอใจ เพราะเป็นการอนุญาตให้มีรัฐมีท้าวอีก ฯ เกิดได้อีกได้เส้น 36 องศา 30 ลิบดา คนทางเหนือพอใจ เพราะตินแคนเนลลุยส์เชยนาล่าสุดที่เหลือเหนือเส้น 36 องศา 30 ลิบดา ปิดกั้นการมีท้าวอย่างแน่นอน

3.3 การจัดสรรงบดีนแคนตะวันตก

ไม่มีรัฐเกิดใหม่ในสมัยเจมส์ เมดลัน ในเรื่องคินแคนตะวันตกรูบากเพียงเข้าจัดสรรงบดีน 2 ผืนใหญ่ โดยในปี 1819 เข้าจัดสรรงบดีนอะคันซอ (Arkansas Territory)

บัจจุบันเป็นที่ตั้งของรัฐอคลาเรม่าและอะคันซอ งานปี 1822 เข้าจัดสรรดินแคนเนลโลริดา (Florida Territory) นอกจากนี้ในวันที่ 24 เมษายน 1820 รัฐสภาพออกกฎหมายที่ดินปี 1820 (The Land Act 1820) กำหนดจัดสรรที่ดินเป็นแปลงขนาดเล็ก แปลงละ 80 เอเคอร์ เท่ากับ 1 งาน 8 ช่องเชคชั่น (1 เชคชั่นเท่ากับ 640 เอเคอร์) ขายในราคาน้ำดูดเอเคอร์ละ \$1.25

3.4 สหรัฐอเมริกาและอังกฤษคือปัญหาพรมแดนตะวันตกตอนกลาง

ภายหลังสิ้นลงครามปี 1812 ทั้งสหรัฐอเมริกาและอังกฤษต่างมีเรื่องมากเกินความจำเป็นออกปฏิบัติการลาดตระ เวนในทะเล เลสานทั้งทั้งเพื่อรักษาบริเวณชายแดนของตน พฤติกรรมดังกล่าวเป็นการขู่ขู่ห้ามเจ้าก็ได้ลงความระหว่างประเทศทั้งสอง ได้อีกในอนาคต ด้วยปัญหาดังกล่าว จำเป็นต้องเร่งดำเนินการแก้ไข เริ่มด้วยการเจรจาลดอาวุธมีขึ้นในปี 1817 โดยรัฐมนตรีกระทรง การต่างประเทศสหรัฐอเมริกาคือวิชาเร็ด รัช (Richard Rush) เจรจาภบทอังกฤษประจำอเมริกาคือ ชาร์ลส บากอท (Charles Bagot) ระหว่างวันที่ 28-29 เมษายน 1817 ก็ได้ข้อตกลงรัช-บากอท (The Rush-Bagot Agreement 1817)³⁴ กำหนดให้ทั้งสองฝ่ายมีเรือลาดตระ เวนในทะเล เลสานทั้งทั้งได้ฝ่ายละแบบลำ นับเป็นข้อตกลงลดจำนวนครั้งแรกในประวัติศาสตร์ สหรัฐอเมริกา จนเรื่องปัญหาพรมแดนมีการเจรจาระหว่างกันในปี 1818 แต่เห็นชอบกำหนดเล่นน้ำพรมแดนอยู่ที่เส้นข่าน 49 องศาโดยลากจากทาง เลสาบวูดส์ (Lake of the Woods) ซึ่งเป็นทะเล เลสาบอยู่ทางตะวันตกของทาง เลสาบสูพีเรียไปทางตะวันตกถึงเทือกเขาร็อกกี เนื้อเส้นดังกล่าวเป็นเขตแดนภาคของอังกฤษ ใต้เส้นดังกล่าวเป็นเขตของสหรัฐอเมริกานั้ยเป็นการเริ่มการกำหนดเส้นกันพรมแดนดินแดนตะวันตกตอนกลาง ปัญหาเส้นกันพรมแดนดินแดนตะวันตกระหว่าง อังกฤษและสหรัฐอเมริกายังจะต้องมีการเจรจาภบทอ่อนภาคในดินแดนรัฐโอเรกอน (Oregon Country) ซึ่งทั้งสองประเทศร่วมกันก่อครองอยู่

3.5 สหรัฐอเมริกายึดครองฟลอริดาตะวันออกจากสเปนปี 1819³⁵

เรื่องดินแคนเนลโลริดาได้เคยกล่าวมาบ้างแล้วในสมัยเจมส์ เมดลันว่าดินแคนเนลโลริดา แบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ ฟลอริดาตะวันตก และฟลอริดาตะวันออก ในส่วนดินแคนเนลโลริดาตะวันตกน้ำรวมเข้ากันเป็นสหรัฐอเมริกาในปี 1810 และปี 1813 ส่วนฟลอริดาตะวันออก (East Florida) นั้นสเปนคงยึดครองอยู่มีศูนย์กลางการปกครองอยู่ที่เมือง เพนซาโคลา (Pensacola) การคงมีอำนาจของสเปน ในฟลอริดาตะวันออก มีผลกระทบต่อสหรัฐอเมริกาคือ สเปนคงอย่าท้าการ

สนับสนุนด้านอาวุธและ เสบียงแก่อินเดียนเผ่าเซมินอล (Seminole) ปฏิบัติการโจมตีต่อด้านการอพยพของคนอเมริกันที่เข้าตั้งมั่นนานดินแดนตอนใต้ของจอร์เจียและดินแดนตะวันตกเฉียงใต้ และทั้งสabeนโดยที่การช่วยเหลือทางที่หลบหนีเป็นผลสร้างความไม่พอใจแก่คนอเมริกัน เจมส์ มอนרו ลั่งแอนดรู แจ็คสัน (Andrew Jackson) วีรบุรุษแห่งนิ้าอร์ลีนส์นำกองกำลังไบบรารอินเดียน ผลการปรบประมาระห่วง เดือนเมษายนถึงเดือนพฤษภาคม 1818 กองกำลังอเมริกันชนะอินเดียนเลิกก้าวไว้ร้าบเรื่องชายแดน แจ็คสันนำกองกำลังเคลื่อนเข้าสู่ฟลอริดาตะวันออกยึดเมืองเซนต์ มาร์คส์ (St. Marks) และ เพนซานโคลายของสเปน พฤติกรรมดังกล่าวของแจ็คสันเป็นการรุกรานดินแดนเพื่อบ้านและ เป็นการปฏิบัติการเกินคำสั่งของมอนโรเชิงแจ็คสันควรได้รับโทษ แต่คณะรัฐมนตรีและรัฐสภาไม่มีมติเห็นชอบทั้งขอร้องไม่ท้ามอนารองโทษแจ็คสัน และยื่นหนังสือต่อรัฐบาลสเปนให้ยกฟลอริดาตะวันออกให้สหราชอาณาจักร

เพราะสเปนแนใจแล้วว่าไม่อาจรักษาฟลอริดาตะวันออกได้อีกต่อไป การเจรจาเมื่อขึ้นต้นปี 1819 มีผลเกิดสนธิสัญญาปี 1819 (The Adams-Onis Treaty 1819 or The Florida Purchase Treaty 1819) ในวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 1819 สารสำคัญประกาศแรกคือสเปนยกฟลอริดาตะวันออกให้สหราชอาณาจักร ประการที่สองกำหนดเส้นกั้นพรมแดนระหว่างดินแดนของสเปนกับสหราชอาณาจักร ทางใต้เริ่มจากแม่น้ำไซบิน (Sabine River) บนอ่าวเม็กซิโก เรียบเรื่อยขึ้นไปทางเหนือตามแนวตะวันตกของดินแดนหลุยส์เซียนาที่ซ่อนมาจากการสำรวจในปี 1803 ถึงเส้นข่าน 42 องศา หลังจากนั้นหักมุนไปทางตะวันตกถึงชายฝั่งแปซิฟิก ด้วยเส้นกั้นพรมแดนดังกล่าวมีผลส่องประการ ประการแรกคือ ทำให้เท็กซัสและดินแดนตะวันตกทั้งหมดตกในครอบครองของสเปน (พื้นที่ดังกล่าวปัจจุบันคือเท็กซัส นิวเม็กซิโก อาริโซนา แคลิฟอร์เนีย เนเวดา ยูทาห์ และโคโลราโด ทางตะวันตก และทางใต้) ประการที่สองคือสเปนหมดสิทธิ์ในการอ้างยึดครองที่ดินแดนขอรอกัน ทั้งนี้คงมีเพียงอังกฤษและสหราชอาณาจักรร่วมกันยึดครองดินแดนขอรอกัน

3.6 แสดงออกถึงลัทธิชาตินิยมในปี 1823

ผลงานเด่นด้านการต่างประเทศของเจมส์ มอนרו คือวาระมอนרו (The Monroe Doctrine 1823) เป็นคำประกาศให้การรับรองในเอกสารซึ่งของประเทศเริ่มในภาคพื้นทวีปอเมริกาและต่อด้านการแทรกแซงของชาติทางยุโรปในทวีปอเมริกา วาระมอนרו 1823 เป็นการแสดงออกถึงความลัทธิชาตินิยม (Nationalism) ที่อเมริกามีต่อภาคพื้นทวีปอเมริกาและประเทศสหราช

อเมริกา สาเหตุแห่งการ硼ะกาศวะมอนโร 1823 มี 3 สาเหตุคือ³⁶

1. อาณาจักรสเปนในทวีปอเมริกาเริ่มมีขึ้นเมื่อต้นศตวรรษที่ 16 ปัจจุบันได้แก่คินแคนที่เป็นเม็กซิโก อเมริกากลางและอเมริกาใต้ ยกเว้นบรasil เป็นอาณาจักรของโปรตุเกส สเปนกับโภylepl ประ โยชน์จากอาณาจักรอเมริกาเรื่อยมาสร้างความภูมิคุ้มแข็งไม่พ่อใจแก่ชาวอาณาจักร ต้นศตวรรษที่ 19 นรบเลียน รัตนบารัต ก้าวขึ้นมีอำนาจในยุโรป และในปี 1808 ได้รัตตันอำนาจของกษัตริย์สเปน คือพระเจ้าเฟอร์ดินานด์ที่ 7 ลง (Ferdinand 7) และแต่งตั้งน้องชายคือ โจเซฟ โบนาปาร์ต (Joseph Bonapart) ปกครองสเปนแทน จากเหตุการณ์ปี 1808 เป็นช่วงจังหวะดีของอาณาจักร สเปนในอเมริกาโดยมีการเคลื่อนไหวทางการเมือง เรียกร้องเอกราชและทำการปฏิวัติ ด้วยความรู้สึกแรงกล้าในลักษณะนิยมเป็นพลังห้ามี 1811 เวเนซูเอลลา และบารากวัยนำการก่อตั้งประเทศ ติดตามมาด้วยในปี 1816 อาร์เจนตินา, 1818 ชิลี, 1819 โคลัมเบีย, 1821 เม็กซิโก อเมริกากลาง และชานโต โดมิงกอก, 1822 อีสต์ดอร์, 1824 เปรู, 1825 อุรุกวัยและบราเวีย คินแคนส่วนที่ยัง เป็นอาณาจักรของยุโรปได้แก่ คิวบา จาไมก้า และเบอร์โตริโกของสเปน ชอนดูรัส และกิจานาของอังกฤษ เป็นต้น ตอนแรกนั้นสหรัฐอเมริกาเพิ่รดีดตามดูความเป็นไป แต่ในปี 1819 เมื่อสหรัฐอเมริกาสามารถเจรจาับสเปนได้เป็นที่เรียบร้อยในเรื่องคินแคนพลอร์ดิตะวันออก และพร้อมแตะวันตกระหว่างสหรัฐอเมริกากับสเปน นายบ้ายของสหรัฐอเมริกาต่อประเทศ เสรีในทวีปอเมริกาเปลี่ยนไปเริ่มตัวยการรับรองในเอกราชของประเทศไทยดังกล่าว และมีการแลกเปลี่ยนพูดชี้งกันและกันเริ่มจากวันที่ 19 มิถุนายน 1822 เรื่อยมา

อังกฤษพยายามการปฏิวัติและก่อตั้ง เป็นประเทศของอเมริกากลางและอเมริกาใต้ เพราะอังกฤษสามารถเข้าทำการค้าได้โดยตรง ไม่ต้องผ่านการขออนุญาตจากเจ้าหน้าที่สเปน ที่ได้รับพลประ โยชน์ด้านการค้าอย่างเต็มที่ และมากกว่าเดิมโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากอเมริกาใต้เป็นการซื้อขายการสัญลิสัยอาณาจักรในทวีปอเมริกาเหนือคือสหรัฐอเมริกาไปเมื่อปี 1776

2. มหาอำนาจทางยุโรปวางแผนนำประเทศเสรีในอเมริกากลับเป็นอาณาจักร สเปนดังเดิม ในปี 1815 นรบเลียน โบนาปาร์ตผ่ายแพท่อเตอร์ลู (The Battle of Waterloo) ในเบลเยียม รุสเซีย ออสเตรีย บรัสเซีย และฝรั่งเศส จัดการประชุมที่เวียนนา ในออสเตรีย (The Congress of Vienna 1815) มุ่งเพื่อพื้นพูดยุโรปให้มีสภาพเช่นเดิมก่อน

การขึ้นมีอำนาจของโนบลีน ขณะเดียวกันมีการรวมตัวของชาติมหาอำนาจทางยุโรป คือ ออสเตรีย ปรัสเซีย และรัสเซีย กลายตัวซึ่งกันและกันเป็นพันธมิตรศักดิ์สิทธิ์ (The Holy Alliance) มุ่งเพื่อความคุณและลดการเรียกร้องเสรีภาพประชาธิบัติในยุโรป แต่พระกาษตريย์สเปนต้องการได้อำนาจในทวีปอเมริกาลับดินจึงเรียกร้องได้มหาอำนาจทางยุโรป ให้ความช่วยเหลือ พรัชเชล เป็นผู้นำให้การสนับสนุน ผลการประชุมที่เวโรนาในปี 1822 (The Congress of Verona 1822) ชาติที่เข้าร่วมประชุมคือฝรั่งเศส ออสเตรีย ปรัสเซีย และรัสเซีย มีมติจะรวมกำลังกันเพื่อนำอดีตอาณาจักรสเปนกลับมาไว้ภายใต้อำนาจของสเปน อังกฤษรุ่มติการประชุมและไม่เห็นด้วยกับมตินี้ เพราะจะเป็นผลให้อังกฤษสูญเสียผลประโยชน์ด้านการค้ากับอเมริกากลางและอเมริกาใต้

20 สิงหาคม 1823 รัฐมนตรีกระทรงการต่างประเทศอังกฤษคือ จอร์ช แคน宁 (George Canning) เสนอขอความร่วมมือกับสหราชอาณาจักรและอเมริกาเพื่อร่วมกันประกาศต่อต้านการแทรกแซงของชาติมหาอำนาจทางยุโรปในด้านอาณาจักรสเปนทวีปอเมริกา สหราชอาณาจักรไม่ต้องการเห็นการกลับมาไว้อำนาจของสเปนในทวีปอเมริกา และ จอห์น ควินชี ออดัมส์ (John Quincy Adams) รัฐมนตรีกระทรงการต่างประเทศอเมริกาไม่เห็นด้วยกับการที่สหราชอาณาจักรจะร่วมมือกับอังกฤษต่อต้านการแทรกแซงของชาติมหาอำนาจทางยุโรป เพราะว่าอังกฤษเองนั้นต้องการยึดครองคิวบาของสเปน ตลอดจนอังกฤษกับสหราชอาณาจักรต้องพูดกันอีกมากในเรื่องสิทธิ์ดีครองดินแดนโ�เรกอน ทั้งนี้อัดัมส์ได้เสนอว่าสหราชอาณาจักรต้องดำเนินการต่อต้านการแทรกแซงของชาติมหาอำนาจทางยุโรปในทวีปอเมริกาโดยลำพัง เพื่อเป็นการแสดงออกชี้งี้ศักดิ์ศรีของรัฐบาลและประเทศสหราชอาณาจักร

3. รัสเซียขยายอำนาจจากตะวันออกไปที่ชาติด้วย นำเรือเที่ยบชายฝั่งแบชีพิกจากตะวันออกสู่ตะวันตก ลงมาทางใต้ถึงเลันาน 51 องศาโดยไม่ได้รับอนุญาตจากรัสเซีย ด้วยคำสั่งนี้หมายถึงการบีบกันเรือสินค้าอเมริกันให้แล่นเข้าเที่ยบชายฝั่งดินแดนโ�เรกอนซึ่งอังกฤษและสหราชอาณาจักรร่วมกันถือครอง ทำให้เรือในดินแดนโ�เรกอนมีประโยชน์ด้านการค้าเพรำๆ ซึ่งเป็นที่แลกเปลี่ยนของเครื่องใช้เครื่องประดับของพ่อค้าชาวอเมริกันกับชนเผ่าของอินเดียน ซึ่งทำรายได้มาก เมื่อนำออกจำหน่ายยังตลาดทุกแห่ง รัฐบาลอเมริกามิอาจยอมรับคำสั่งของรัสเซียได้ ทั้งจำเป็นต้องแสดงท่าทีตอบโต้คำสั่งของรัสเซียและการแทรกแซงของกลุ่มประเทศมหาอำนาจทางยุโรปในทวีปอเมริกา

2 ธันวาคม 1823 เจมส์ มองนาร์ ประธานาธิบดีของประเทศอเมริกาได้ทิ้งหนังสือเมริการสำหรับคนอเมริกันท่านนั้น ประกาศที่สองการแทรกแซงของมหาอำนาจทางยุโรปของประเทศอเมริกา สหรัฐอเมริกาถือเป็นการแทรกแซงและ เป็นอันตรายต่อสันติภาพและความปลอดภัยของสหรัฐอเมริกา ด้วย ประกาศที่สาม สหรัฐอเมริกาจะไม่ยุ่งเกี่ยวและแทรกแซงอาณาจักรของชาติยุโรปในทวีปอเมริกา³⁷ ด้วยว่าที่มองนาร์ 1823 เป็นการแสดงเด่นชัดว่าสหรัฐอเมริกาทำหน้าที่เป็นผู้รักษาดินแดนทวีปอเมริกาเพื่อคุณอเมริกัน เป็นการแสดงออกซึ่งลักษณะนิยมของคนอเมริกันต่อภาคพื้นทวีปอเมริกา เป็นการประกาศศรับรองในเอกสารของประเทศเกิดใหม่ในทวีปอเมริกา และเป็นการแสดงเด่นชัดถึงการต่อต้านการแทรกแซงใจ ฯ ของชาติทางยุโรปในทวีปอเมริกา ผลคือชาติมหาอำนาจทางยุโรปที่การยอมรับในว่าที่มองนาร์ เลิกการแทรกแซงและปล่อยวางประเทศเกิดใหม่ในทวีปอเมริกา

3.7 ลักษณะนิยมแสดงเด่นชัดเป็นครั้งแรกในปี 1824

ภายใต้การบริหารประเทศของเจมส์ มองนาร์ บัญญาทั้งภาษาไทยและบัญญากายนอกสามารถดำเนินการแก้ไขได้โดยตลอด แม้นเมื่อเกิดวิกฤติการณ์ฟิลลิปป์ 1819 ก็ยังต้องได้โดยสันติวิธี แต่ เพราะความแตกต่างของคนอเมริกันในเรื่องภูมิลำเนาที่อยู่อาศัย การประกอบอาชีพ สภาพสังคม และความต้องการมีผลทำให้ความรู้สึกแบ่งแยกกัดต่อภาคของตน คือความรู้สึกในลักษณะนิยม (Sectionalism) มีขึ้นอีกครั้งหลังจากที่หายไปเมื่อสิบปี 1812 ภาคทั้งสามคือ ภาคเหนือ ภาคใต้ และภาคตะวันตก ความรู้สึกในลักษณะนิยมแสดงเด่นชัดเป็นครั้งแรกในช่วงปลายสัปดาห์ เจมส์ มองนาร์ ทิ้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ในด้านเศรษฐกิจและสังคมคือ

1. ภาคเหนือมี 8 รัฐคือด้วยอาณาจักรตอนเหนือและอาณาจักรตอนกลาง ได้แก่ แมสซาชูเซตส์ รัฐไอแลนด์ คอนเน็คติกัต นิวแฮมเชียร์ นิวยอร์ก นิวเจอร์ซี เพนซิลเวเนีย และเดลaware อุตสาหกรรม การค้าและการเดินเรือคืออาชีพหลัก ภาคเหนือมีความพร้อมในทุกด้าน เพื่อเอื้ออำนวยในการประกอบอาชีพและคนอเมริกันมีฐานะดีเป็นส่วนใหญ่ คือ ถนนสายสำคัญ 3 สายได้แก่ แอลเคนต์เพอร์ก เทินเนป (Lancaster Turnpike) ในเพนซิลเวเนียจากฟิลาเดลเฟีย สุดสายที่เพิลสเบอร์ก บอสตัน โพล รัฐ (Boston Post Road) จากบอสตันในแมสซาชูเซตส์ สุดสายที่ฟิลาเดลเฟียนเพนซิลเวเนีย เนชันแนล รัฐ (National Road) จากบัลติมอร์ฯ

แมรีแลนด์สุดสายที่แวนดาเลีย ในอิลลินอยส์ กันน Heller มุ่ง เชื่อมภาคเหนือกับภาคตะวันตกเพื่อประโยชน์ด้านการคมนาคมและการค้า คลองสายสำคัญคือ คลองอีรี (Erie) ในนิวยอร์ค ยาวประมาณ 350 ไมล์ ใช้เวลา 8 ปี ในการขุด (1817-1825) ใช้เงินเพื่อการขุดประมาณ \$7 ล้าน เชื่อมเมืองทรอย (Troy) บนแม่น้ำอัศลัน กับเมืองบัฟฟาโล (Buffalo) บนทะเลสาบอีรี คลองอีรีทอดยาวไปถึงมหาสมุทรแอตแลนติกที่นครนิวยอร์ค (New York City) การขุดคลองอีรี นับเป็นการลงทุนที่คุ้มค่า เพราะ ช่วยให้ครนิวยอร์คกล้ายเป็นท่าเรือที่ใหญ่ที่สุด เป็นเมืองที่มีค่าที่สุดและมีประชากรมากที่สุด มีเมืองและย่านธุรกิจเกิดขึ้นเรียงรายตามแนวคลองจากแม่น้ำอัศลัน และคลองอีรี ช่วยเพิ่มการเข้าตั้งมั่นในดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือโดยผู้อพยพพิมัยเดินทางโดยเรือ แทนการใช้รถม้าโดยสาร เพราะสามารถนำข้าวของไปได้อย่างเต็มที่ ค่าโดยสารไม่แพง และไม่ล้าเบี้ยว เวลาในการเดินทาง ช่วยให้เกษตรกรทางตะวันตกขายผลิตผลได้ราคามากขึ้น เพราะค่าขนส่งผลิตผลโดยทางเรือลดลง ช่วยให้ห่อค้าทางตะวันออกนำสินค้าไปขยายตัวในดินแดนตะวันตกได้กำไรสูงขึ้น เพราะค่าขนส่งถูกลง เช่นกัน ในวันที่ 17 สิงหาคม 1807 เรือกลไฟ (steamboat) ชื่อ เคลอมอนต์ (Clermont) สร้างโดยโรเบอრต์ ฟลูตัน (Robert Fulton) ลงแล่นเป็นครั้งแรกจากนครนิวยอร์คถึงอัลบานี ระยะทาง 158 ไมล์ในเวลาไปกลับ 62 ชั่วโมง นับเป็นการเปิดยุคเรือกลไฟ เรือกลไฟพิมัยมาซ่อนในแม่น้ำโรอาเรอ แม่น้ำมิสซิสซิปปีช่วยเพิ่มความสะดวกในการคมนาคม การค้าและ เชื่อมภาคเหนือกับภาคตะวันตก คนในภาคเหนือมีเงินทุนมากเพียงพอในการทำธุรกิจการค้าและอุตสาหกรรม เช่น ทุนในรูปของการรวมทุน ในกลุ่มนอมรีกับภาคเหนือและนายทุนจากยุโรปเข้ามาเปิดกิจการในภาคเหนือ ภาคเหนือเป็นแหล่งรับผู้อพยพจำนวนมาก จากยุโรป มีพลทำท้าทีมีแรงงานมากเพียงพอในการดำเนินธุรกิจอุตสาหกรรม เพราะภาคเหนือทำเกษตรกรรมเป็นผู้เล็ก การค้าและธุรกิจอุตสาหกรรมคืออาชีพหลัก ไม่มีความจำเป็นต้องใช้แรงงานผู้ชาย เพราะแรงงานคนผิวขาวมีมากเพียงพอ เป็นผลทำให้ภาคเหนือไม่เห็นความจำเป็นในการต้องมีทาสในสหรัฐอเมริกา ต้องการห้ารูบากเพิ่มภาษีสินค้าข้าวเข้าเพื่อสกัดกั้นสินค้าต่างประเทศ ต้องการห้าราคาที่ดินทางตะวันตกสูงขึ้น เพื่อลดการหลั่งไหลของแรงงานผิวขาวในธุรกิจอุตสาหกรรมสู่ดินแดนตะวันตก ต้องการห้ารูบากปรับปรุงและขยายเส้นทางคมนาคมทั้งทางบกและทางน้ำ เพื่อผลประโยชน์ด้านการค้าและการคมนาคม และต้องการให้นโยบายด้านการเงินเป็นแบบเก่าเพื่อนายทุนภาคเหนือจะได้คงอิทธิพลและความคุ้มการเงินของประเทศไทย

2. ภาคใต้เมืองรัฐ คืออีโคอาณิคอมตอนใต้ ได้แก่ แมริแลนด์ เวอร์จิเนีย ควร์โรลนาเหนือ ควร์โรลนาใต้ และจอร์เจีย เกษตรกรรมคืออาชีพหลัก นิยมทำเป็นไร่ขนาดใหญ่ (Plantation) แรงงานผู้ด้ามหัวท่าสืบแรงงานหลักในการทำเกษตรกรรม ผู้ด้วยเบ็นพีชหลักที่นิยมปลูกกัน รองลงมาคือ ยาสูบ ข้าว และอ้อย ภาคใต้ดูค่อนข้างจะเป็นชนบท เพราะพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นไร่ แต่เขตเมืองพอ มีได้แก่ ย่านเมืองท่าชายฝั่งแอตแลนติก เช่น查尔斯ตัน (Charleston) ริช蒙ด์ (Richmond) และ นิวออร์ลีนส์ (New Orleans) ปากแม่น้ำมิสซิสซิปปินอ่าวเม็กซิโก ระบบชนชั้นปรากฏเด่นชัดในสังคมภาคใต้ แบ่งได้เป็น 4 ชนชั้นสูงคือ เจ้าของไร่ขนาดใหญ่ (Planter) จัดเป็นชนกลุ่มน้อยในสังคม เป็นผู้นำด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคมของภาคใต้ มีท่าสินประกอบต่ำสุด 20 คน มั่งคั่งร่ำรวยและมีการศึกษาดี ชนชั้นกลางคือ เกษตรกรเจ้าของที่ดินพีนเล็ก (Yeoman) มีที่ดินทำเกษตรกรรม 2-3 เอเคอร์ มีท่าสิน 1-10 คน และชาวเมืองผิวขาว (White People) มีอาชีพค้าขาย หรือเป็นช่างฝีมือทำธุรกิจขนาดเล็ก ชนชั้นต่ำคือผิวขาวที่ยากจน (Poor white) แรงงานผิวขาว (Labors) และชาวนาผู้เช่าที่ดิน (Tenant Farmer) คนผิวขาวที่ยากจนนิยมอาศัยอยู่ในบ้านเดี่ยวๆ ห่างไกลจากการติดต่อกับสังคมผิวขาว อุบัติภัยอย่างสงบ ยากจนและไม่ได้รับการศึกษา แรงงานผิวขาวจะเป็นกลุ่มคนผิวขาวที่เจ้าของไร่ขนาดใหญ่จ้างในฤดูทำไรและเก็บเกี่ยวผลผลิต ให้คุณท่าสิน ชาวนาผู้เช่าที่ดินนี้ยากจน แต่อยากมีที่ดินทำเกษตรกรรม จึงขอเช่าที่ดินทำโดยจ่ายค่าเช่าอาจเป็นเงินหรือผลผลิตแล้วแต่จะมีการตกลงกับเจ้าของที่กลุ่มชนชั้นต่ำสุดในสังคมภาคใต้คือทาส ทุกนายทาสคือเจ้าของไร่ขนาดใหญ่เช่นما ทาสมีความอดทนและร่วงกายแข็งแรง ถูกใช้เป็นแรงงานหลักทั่วไป เพราะภาคใต้ทำเกษตรกรรมเป็นอาชีพหลัก ความต้องการคือคงการมีท่าสิน และต้องการให้ท่าสินมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ต้องการเข้าครอบครองดินแดนตะวันตก ซึ่งมีดินดอนดลลุมบูร์น เพื่อขยายเขตปลูกผักอย่างมหาศาลเข้าไปให้มากขึ้น ที่ดินที่เป็นแรงงานหลักต้องการให้รัฐบาลลดภาษีสินค้าเข้าให้ต่อลง เพื่อให้มีการส่งออกผลิตผลเกษตรกรรมเพิ่มมากขึ้นในตลาดทางยุโรป ต้องการให้รัฐบาลปรับปรุงและขยายเส้นทางคมนาคมทั้งทางบกและทางน้ำ เพื่อผลประโยชน์ด้านการคมนาคมการค้า และการเข้าตั้งมั่นในดินแดนตะวันตก

3. ภาคตะวันตกเป็นที่ตั้งของรัฐใหม่นอกเหนือจาก 13 รัฐเดิม รัฐทางภาคตะวันตกแบ่งเป็นสองส่วน ส่วนทางตะวันตกเฉียงเหนือจะมีลักษณะอาชีพ สgap สังคม และความต้องการคล้ายกับกลุ่mrรัฐภาคเหนือ ส่วนทางตะวันตกเฉียงใต้จะมีลักษณะอาชีพ สgap สังคม และความ

ต้องการคล้ายกับกลุ่มรัฐภาคใต้ ค่อนเมริกันที่เข้าด้วยมั่นในดินแดนตะวันตกส่วนใหญ่เป็นคนหนุ่มสาวที่ต้องการสร้างฐานะ มีที่ดินพื้นเล็กครอบครอง ยินดีและพร้อมที่จะเผชิญอันตรายทั้งปาง ซ้าย เหลือตนเองได้เป็นอย่างดี อดทนและสู้งาน รักเสรีภาพและคิดว่าความสุขอยู่ที่การกระทำไม่ใช่ชาติธรรม มองโลกในแง่ดีและรักแผ่นดินที่อาศัย อาศัยพลังคือเกษตรกรรม และหาของบ่า ความต้องการของมนุษย์ดังวันต่อ คือหัวร้อนบาลปรับปรุงและขยายเส้นทางคมนาคมทั้งทางบกและทางน้ำ เพื่อประโยชน์ในการคมนาคม การค้าและการเข้าด้วยมั่นในดินแดนตะวันตก ต้องการให้ราคานี้ดินถูก เพื่อเข้าจับจองด้วยมั่นสร้างฐานะแก่ครอบครัว สำหรับผู้เข้าด้วยมั่นในดินแดนตะวันตกเจียงๆ ที่ซึ่งทำเกษตรกรรม เป็นแปลงใหญ่ เช่นภาคใต้ต้องการที่มีการนำท่าสเข้าไปเพื่อใช้เป็นแรงงานหลัก

ความรู้สึกในลักษณะนี้ไม่เพียงแสดงออกด้านสังคม การประกอบอาชีพและความต้องการที่แตกต่างกันออกไป แม้แต่ทางการเมือง ความรู้สึกในลักษณะนี้มักจะได้ปรากฏเด่นชัดในการเลือกตั้งปี 1824 พรรครีพับลิกันรับประทานชัยชนะ ทางไปจากการเมืองของอเมริกัน ภายหลังการเลือกตั้งปี 1816 ซึ่งผลของการเลือกตั้งปรากฏว่า เจนส์ มองโร ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีด้วยคะแนนทั่วทั้ง การเมืองของอเมริกาอยู่ในมือของพรรครีพับลิกัน เศียงพรุ่งเดียวันบัน แต่นั่นมา การเลือกตั้งปี 1824 พรรครีพับลิกัน รับประทานชัยชนะ ลั่นตัวแทนของพรรคลองรับเลือก การเป็นประธานาธิบดีถึงลีศอนในนามตัวแทนของภาคทั้งสามซึ่งปรากฏการณ์เช่นนี้ไม่เคยเกิดมาก่อน ในประวัติศาสตร์การเลือกตั้งของสหรัฐอเมริกา โดยภาคเหนือลั่นจอห์น ควินซี อาร์ดัมส์ (John Quincy Adams) ลูกชายของจอห์น อาร์ดัมส์ ประธานาธิบดีคนที่สองของอเมริกา และทั้งเป็นรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศในสมัยเจนส์ มองโร ภาคใต้ลั่นวิลเลียม เอช. ครอฟอร์ด (William H. Crawford) ภาคตะวันตกกลุ่มสามัญชนลั่นแอนดรู แจ็คสัน (Andrew Jackson) วิ่งบุรุษในการบรรทัดนิวอร์ลีน กลุ่มผู้มั่งคั่งส่งヘนรี เคลลี่ (Henry Clay) ผู้เสนอคำประนีประนอม มิสซูรีปี 1820 ผลการนับคะแนน แจ็คสันเป็นอันดับหนึ่งได้ 99 คะแนน อาร์ดัมส์เป็นอันดับสองได้ 85 คะแนน ครอฟอร์ดเป็นอันดับสามได้ 41 คะแนน เคลลี่เป็นอันดับสี่ได้ 37 คะแนน ไม่มีใครได้รับเสียงข้างมากจากภาคใต้เลือกประธานาธิบดี ต้องมีการเลือกเป็นครึ่งที่สองโดยสภาพผู้แทนราษฎร ออกเสียงได้ร้อยละหนึ่ง เสียง ขณะนั้นมี 24 รัฐ ในรอบสองนี้ตัดเคลลี่ซึ่งเป็นอันดับสี่ออกตามระเบียบที่กำหนดไว้ คงเหลือเพียงสามอันดับแรก เคลลี่ได้ทำข้อตกลงลับมือบดี คะแนนลั่นตัวแทน เคลลี่ได้รับคะแนน เคนทักกี และโรอาชาร์ ให้อาร์ดัมส์โดยมีข้อแม้ว่าถ้าอาร์ดัมส์ชนะจะตอบแทนเคลลี่ด้วยตำแหน่งใด

ตำแหน่งหนึ่งทางการเมือง ผลการนับคะแนนในวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 1825 โจห์น ควินซี อาร์มส์ ชนะแอนดรู แจ็คสัน และวิลเลียม เอช ครอฟอร์ด ด้วยคะแนน 13 ต่อ 7 ต่อ 4

ลินสมีย์เจมส์ มอนרו นายกีกงการลั่นยุคของเจฟเฟอร์สัน (1801-1825) การเมืองอเมริกาช่วงปี 1825-1841 อุยกายได้การดำเนินการของแอนดรู แจ็คสันเรียกยุคของแจ็คสัน (The Jacksonian Era) ซึ่งจะนำกล่าวในบทที่ 7

ເສີມອຽກນຫົມທີ 6

1. Lewis Pael Todd and Merle Curti. Rise of the American Nation. (New York : Harcourt, Brace & World, Inc, 1961). pp.230-231.
2. Charles Van Doren and Robert Mc Henry. Webster's Guide to American History (Massachusetts : G & C Merrian Company, Publishers, 1971). P.98.
3. Ibid., p.101.
4. Loc.cit.
5. Glenn W.Moon and John H. Mac Gowan. The Story of Our Land and People. (U.S.A. : Holt, Rinehart and Winston, Inc, 1957). pp.274-276.
6. Ibid., pp.277-278.
7. Van Doren, Webster's Guide to American History. p.105.
8. Mary Bith Norton, David M. Katz man, Paul D. Escott, Howard P. Chudacoff, Thomas G.Paterson, and William M.Tuttle, Jr. A People and A Nation : A History of the United Stated. (Boston : Houghton Mifflin Company, 1986). p.219.
9. T.Harry Williams and Hazel C.Wolf. Our American Nation. (Ohio : Charles E.Merrill Books, Inc, 1966). pp.221-222.
10. Ibid., p.223.
11. Ibid., p.224.
12. Van Doren, Webster 's Guide to American History. p.107.
13. Loc.cit.
14. Norton, A People and A Nation : A History of the United States. p.222.
15. Todd, Rise of the American Nation. p.239.

16. Norton, A People and A Nation : A History of the United States.
p.222.
17. Todd, Rise of the American Nation. p.241.
18. Moon, The Story of Our Land and People. p.241.
19. Ibid., pp.241-242.
20. Ibid., p.242.
21. Loc.cit.
22. Thomas A.Bailey and David M.Kennedy. The American Pageant : A History of the Republic. (Massachusetts : D.C. Heath and Company, 19871. pp.202-203.
23. Ibid., p.203.
24. Ibid., pp.203-204.
25. Ibid., p.206.
26. Ibid., pp.206-208.
27. Todd, Rise of the American Nation. pp.259-260.
28. Norton, A People and A Nation : A History of the United States.
p.227.
29. Loc.cit.
30. Ibid., p.228.
31. Ibid., p.227.
32. Ibid., p.232.
33. Ibid., p.233.
34. Bailey, The American Pageant : A History of the Republic.
p.209-210.
35. Ibid., pp.224-225.
36. Todd, Rise of the American Nation. pp.258-260.
37. Ibid., p.262.